

श्रीसिद्धसेनदिवाकरकृत ग्रंथमाला ।

(एकविंशतिद्वात्रिंशिका, न्यायावतार, सम्मतिमूत्र मूळ)

श्रीजावनगरनिवासी वोरा हरखचंद सवचंदना सुपुत्रोए तेमना पिताना
श्रेयार्थे करेली सहायवने उपावी प्रसिद्ध करनार
श्रीजैनधर्मप्रसारक सत्ता.

भावनगर.

तुकाराम जावजीना निर्णयसागर छापखानामां बाळकृष्ण रामचंद्र घानेकरे छापी प्रसिद्ध कर्युं.

विक्रम संवत् १९६५.

वीर संवत् २४३५.

सिद्धसेन०

कृता

॥ १ ॥

खास सूचना.

आ ग्रंथो संस्कृतना अज्यासी दरेक साधुसाध्वीने तेमज दरेक पुस्तकजंभारने जेट आपवाना
ठे, माटे तेना इच्छक साधु मुनिराजे तेमज पुस्तकजंभारना व्यवस्थापकोए मंगावी
लेवा कृपा करवी. जैनलाइब्रेरीवालाउए तेमज जैनसंस्थाउए
पोस्टेजनो एक आनो मोकलवो.

श्रीजैनधर्मप्रसारक सजा.

जावनगर.

सूचना.

॥ १ ॥

પ્રસ્તાવના.

આ ગ્રંથમાલાનું નામ સિદ્ધસેનદિવાકર ગ્રંથમાલા રાખવામાં આવ્યું છે; પરંતુ આની અંદર તેમના કરેલા માત્ર ત્રણ ગ્રંથોજ દાખલ કરવામાં આવ્યા છે. એ મહાપુરુષ વિક્રમ રાજાના સમયમાંજ થયેલા હોવાથી તેમને થયા આજે બે હજાર વર્ષ થવા આવ્યાં છે. એમણે કેટલા ગ્રંથો રચ્યા છે તે જાણવામાં આવ્યું નથી; પરંતુ એઓ યુગપ્રધાન તેમજ અદ્વિતીય પંડિત અને તાર્કિક શિરોમણિ હોવાથી તેમણે ઘણા ગ્રંથો રચ્યા હશે એમ અનુમાન થઈ શકે છે. હાલમાં એકંદર તેમની કૃતિ તરીકે શું શું લખ્યું થઈ શકે છે તે ચોક્કસ જાણવામાં નથી. શ્રી કદ્યાણમંદિર સ્તોત્ર એમનુંજ કરેલું છે. તે સ્તોત્રની પ્રાંતે કુમુદચંદ્ર એવું નામ છે તે એજ મહાપુરુષનું છે. તેમનું પ્રથમ નામ કુમુદચંદ્ર હતું અને પાંચલથી સિદ્ધસેન દિવાકર પડ્યું હતું.

આ ગ્રંથમાલામાં દાખલ કરેલા ત્રણ ગ્રંથો પૈકી પહેલો ગ્રંથ જે દ્વાત્રિંશદ્ દ્વાત્રિંશિકા નામનો છે તે પણ અપૂર્ણ લખ્યું થઈ શક્યો છે, પૂરેપૂરો કોઈ સ્થાનેથી લખ્યું થયો નથી; તેમાં પણ ઘણી પ્રતો તો વીસ વત્રીશીવાલીજ મળી છે. એક પ્રતમાંજ એકવીશમી મહાવીરદ્વાત્રિંશિકા હતી તે અહીં દાખલ કરી છે. શા કારણથી તે વત્રીશી વીજી પ્રતોમાં નહિ હોય તે કહી શકાતું નથી. વલી એ વત્રીશી વીજી વત્રીશીઓ કરતાં કાંઈક વિશેષ પ્રસિદ્ધિવાલી છે. એકવીશ વત્રીશીઓ પૈકી ચાર વત્રીશીમાં તો શ્લોક પણ પૂરા વત્રીશ નથી. તેમ દશમી અને એકવીશમી વત્રીશીમાં એક બે શ્લોક વધારે છે.

સિદ્ધસેન૦

કૃતા

॥ ૨ ॥

એકવીશ વત્રીશી પૈકી વાર વત્રીશીમાં તેનાં નામ આપવામાં આવેલાં છે, નવ વત્રીશીમાં નામ આપવામાં આવ્યાં નથી. આ વત્રીશીઓ ઉપર ટીકા ટીપ્પણ કાંઈ પણ બનેલ જણાતું નથી.

વીજો ન્યાયાવતાર ગ્રંથ દાખલ કરેલો છે. તે પણ વત્રીશ શ્લોક રૂપજ હોવાથી વચ્ચે વત્રીશ વત્રીશી પૈકી એક વત્રીશી જુદી પામેલ હોય તો તેમ હોવાનો પણ સંજ્ઞા છે. એ ગ્રંથ ઉપર ટીકા ને ટીપ્પણ વંને થયેલાં છે, પરંતુ તે વિશેષ વિસ્તારવાલાં હોવાથી આની અંદર દાખલ કરી શક્યા નથી.

ત્રીજો ગ્રંથ સમ્મતિસૂત્ર દાખલ કરેલો છે. તેનું પ્રસિદ્ધ નામ સમ્મતિ તર્ક છે. એ ગ્રંથ માગધી જાણામાં છે. તેની ઉપર શ્રી સિદ્ધસેનસૂરિની કરેલી પચીશ હજાર શ્લોક પ્રમાણ ટીકા છે પરંતુ તે ઘણીજ કઠિન છે. તેના જાણનારા ને જાણાવનારા તેમજ સમજાવનારા સાંપ્રત સમયમાં વધુ અદ્યપ સંખ્યામાં મુનિમહારાજાઓ છે. તે ગ્રંથ વનારસ શ્રીમદ્દશોવિજયજી જૈન પાઠશાલા તરફથી ઢપાય છે એમ જાણવામાં આવ્યું છે. જૈન ન્યાયને માટે તો એ સર્વોત્કૃષ્ટ ગ્રંથ છે. મોટા મહાત્માઓ પણ એ ગ્રંથ વાચતાં ચકિત થઈ જાય છે. જૈન શાસનને દીપાવનારા ગ્રંથોમાં આ ગ્રંથ પ્રથમ પંક્તિમાં મૂકવા લાયક છે.

ઉપર જણાવ્યા પ્રમાણેના ત્રણ ગ્રંથો એક મહાપુરુષની કૃતિની વાનકી તરીકે પરમોપગારી પંથાસજી શ્રી આનંદસાગરજી મહારાજની પાસે શુદ્ધ કરાવીને પ્રસિદ્ધ કર્યા છે. એ સંબંધમાં અમો એઓ સાહેબના સંપૂર્ણ આજ્ઞારી ઢીએ. તેમજ આ ત્રણે ગ્રંથોની ૧૦૦ નકલો ઢપાવીને પ્રગટ કરવામાં બોરા હરલચંદ સવચંદના પુત્રો ગોરધનદાસે તથા નરોત-

પ્રસ્તાવના

॥ ૨ ॥

अनुक्रमणिका.

१ प्रथम ग्रंथ द्वात्रिंशद्द्वात्रिंशिकान्तर्गत एकविंशति द्वात्रिंशिका

१ प्रथमा द्वात्रिंशिका	१	१२ द्वादशी न्यायद्वात्रिंशिका	१६
२ द्वितीया द्वात्रिंशिका	२	१३ त्रयोदशी सांख्यप्रबोधद्वात्रिंशिका	१७
३ तृतीया द्वात्रिंशिका	४	१४ चतुर्दशी वैशेषिकद्वात्रिंशिका	१८
४ चतुर्थी द्वात्रिंशिका	६	१५ पंचदशी बौद्धसंताना द्वात्रिंशिका श्लोक ३१	२०
५ पंचमी द्वात्रिंशिका	७	१६ षोडशी नियतिद्वात्रिंशिका	२१
६ षष्ठी द्वात्रिंशिका	८	१७ सप्तदशी द्वात्रिंशिका	२२
७ सप्तमी वादोपनिषद् द्वात्रिंशिका	११	१८ अष्टादशी द्वात्रिंशिका	२३
८ अष्टमी वादद्वात्रिंशिका श्लोक २६	११	१९ एकोनविंशतितमी निश्चयद्वात्रिंशिका श्लोक ३१	२४
९ नवमी वेदवादद्वात्रिंशिका	१२	२० विंशतितमी दृष्टिप्रबोध द्वात्रिंशिका	२५
१० दशमी द्वात्रिंशिका श्लोक ३४	१४	२१ एकविंशतितमी महावीर द्वात्रिंशिका श्लोक ३३	२६
११ एकादशी गुणवचन द्वात्रिंशिका श्लोक २०	१५		

२ द्वितीय ग्रंथ न्यायावतार मूल श्लोक ३२

पृष्ठ २७

३ तृतीय ग्रंथ सम्मति सूत्रम्

” २८

મદાસે પૂરતી સહાય આપી જ્ઞાનદાનનો મહાન્ લાજ મેલવ્યો છે. તેમને પ્રેરણા કરવામાં પણ ઉક્ત પન્થાસજી મહારાજનો પ્રયાસજ ફલીજૂત થયેલો છે.

આ પ્રંથોની અંદર શુદ્ધતાને અંગે વનતો પ્રયાસ કર્યા બતાં કાંઈ અશુદ્ધતા રહી ગઈ હોય તો તેને માટે દ્વમા માગી આ લઘુ પ્રસ્તાવના પૂર્ણ કરવામાં આવે છે.

સં. ૧૯૬૫.

ફાલ્ગુન.

}

શ્રીજૈનધર્મપ્રસારક સન્ના.

ભાવનગર.

सिद्धसेन०
कृता
॥ १ ॥

कूलवादिनो दहन्यमुत्रेह च जाह्नमवादिनः ॥ १० ॥ अविद्यया चेद्युगपद्विलक्षणं दृष्टादि कृत्स्नं न विलोक्यते जगत् । ध्रुवं ज्वलाक्यविलोमदुर्नयांश्चिरानुगांस्तानुपगूह्य शेरते ॥ ११ ॥ समृद्धपत्रा अपि सन्निखंभिनो यथा न गच्छन्ति गतं गरु-
त्मतः । सुनिश्चितज्ञेयविनिश्चयास्तथा न ते मतं यातुमत्वं प्रवादिनः ॥ १२ ॥ य एष पट्टजीवनिकायविस्तरः परैरनालीढपथ-
स्त्वयोदितः । अनेन सर्वज्ञपरीक्षणादमास्त्वयि प्रसादोदयसोत्सवाः स्थिताः ॥ १३ ॥ वपुः स्वज्ञावस्थमरक्तशोणितं परानु-
कंपासफलं च ज्ञापितम् । न यस्य सर्वज्ञ विनिश्चयस्त्वयि छयं करोत्येतदसौ न मानुषः ॥ १४ ॥ अलब्धनिष्ठाः प्रसमि-
द्धचेतसस्तव प्रशिष्याः प्रथयन्ति यद्यशः । न तावदप्येकसमूहसंहताः प्रकाशयेयुः परवादिपार्थिवाः ॥ १५ ॥ यदा न
संसारविकारसंस्थितिर्विगाह्यते त्वत्प्रतिधातनोन्मुखैः । शठैस्तदा सज्जनवद्वज्रोत्सवो न किञ्चिदस्तीत्यज्ञैः प्रबोधितः ॥ १६ ॥
स्वपद् एव प्रतिवद्मत्सरा यथान्यशिष्याः स्वरुचिप्रलापिनः । निरुक्तसूत्रस्य यथार्थवादिनो न तत्तथा यत्तव कोऽत्र
विस्मयः ॥ १७ ॥ नयप्रसंगापरिमेयविस्तरैरनेकजंगान्निगमार्थपेशलैः । अकृत्रिमस्वाहुपदैर्जनं जनं जिनेन्द्र साक्षादिव
पासि ज्ञापितैः ॥ १८ ॥ विलक्षणानामविलक्षणा सती त्वदीयमाहात्म्यविशेषसंज्ञा । मनांसि वाचामपि मोहपिबला-
न्युपेत्य तेऽत्यद्भुत ज्ञाति जारती ॥ १९ ॥ असत्सदेवेति परस्परद्विषः प्रवादिनः कारणकार्यतर्किणः । तुदन्ति यान् वाग्वि-
पकंटकान्न तैर्जवाननेकान्तशिवोक्तिर्यत ॥ २० ॥ निसर्गनित्यदृष्टिकार्यवादिनः तथा महत्सूक्ष्मशरीरदर्शिनः । यथा न
सम्यङ्ज्ञतयस्तथा मुने जवाननेकान्तविनीतमुक्तवान् ॥ २१ ॥ मुखं जगद्धर्मविविक्ततां परे वदन्ति तेष्वेव च यांति गौरवम् ।

१ निरुक्तेति.

प्रथमा
वा०

॥ १ ॥

त्वया तु येनैव मुखेन जाषितं तथैव ते वीर गतं सुतैरपि ॥ २२ ॥ तपोजिरेकान्तशरीरपीरुनैर्ब्रतानुबन्धैः श्रुतसंपदापि
 वा । त्वदीयवाक्यप्रतिबोधपेलवैरवाप्यते नैव शिवं चिरादपि ॥ २३ ॥ न रागनिर्जत्सर्जनयंत्रमीदृशं त्वदन्यदृग्निश्चलितं
 विगाहितम् । यथेयमन्तःकरणोपयुक्तता वहिश्च चित्रं कलिलासनं तपः ॥ २४ ॥ विरागहेतुप्रज्ञवं न चेत्सुखं न नाम
 तत्किंचिदिति स्थिता वयम् । स चेन्निमित्तं स्फुटमेव नास्ति न त्वदन्यतः स त्वयि येन केवलः ॥ २५ ॥ न कर्म कर्तारमतीत्य
 वर्तते य एव कर्ता स फलान्युपाश्रुते । तदष्टधा पुञ्जलमूर्तिकर्मजं यथात्थ नैवं लुवि कश्चनापरः ॥ २६ ॥ न मानसं कर्म न
 देहवाङ्मयं शुभाशुभज्येष्ठफलं विजागशः । यदात्थ तेनैव समीक्ष्यकारिणः शरण्य सन्तस्त्वयि नाथ बुद्ध्यः ॥ २७ ॥ यदा
 न कोपादिवियुक्तलक्षणं न चापि कोपादिसमस्तलक्षणम् । त्वमात्थ सत्त्वं परिणामलक्षणं तदेव ते वीरविवुज्जलक्षणम् ॥ २८ ॥
 क्रियां च संज्ञानवियोगनिष्फलां क्रियाविहीनां च विबोधसंपदम् । निरस्यता द्वेशसमूहशान्तये त्वया शिवायाद्विहितेव
 पद्मतिः ॥ २९ ॥ सुनिश्चितं नः परतंत्रयुक्तिषु स्फुरन्ति याः काश्चन सूक्तसंपदः । तवैव ताः पूर्वमहार्णवोत्थिता जगत्प्रमाणं
 जिन वाक्यविप्रुषः ॥ ३० ॥ शताध्वराद्या लवसप्तमोत्तमाः सुरर्षजा दृष्टपरापरास्त्वया । त्वदीययोगागममुग्धशक्तयस्त्य-
 जन्ति मानं सुरलोकजन्मजम् ॥ ३१ ॥ जगन्नैकावस्थं युगपदखिलानन्तविषयं यदेतत्प्रत्यक्षं तव न च जवान् कस्यचिदपि ।
 अनेनैवाचिन्त्यप्रकृतिरससिंहेस्तु विदुषां समीक्ष्यैतद्वारं तव गुणकथोक्ता वयमपि ॥ ३२ ॥ (शिखरिणी)

॥ इति प्रथमा छान्दोग्यशिका ॥ १ ॥

अप्राप्य ते तव गतिं कृपणावसानास्त्वामेव वीर शरणं ययुरुद्धहन्तः ॥ १० ॥ तावद्वितर्करचनापटुजिर्वचोर्जिर्मेधाविनः
 कृतमिति स्मयमुद्धहन्ति । यावन्न ते जिन वचःस्वजिचापलास्ते सिंहानने हरिणवाक्कवत् स्खलन्ति ॥ ११ ॥ त्वन्ना-
 पितान्यविनयस्मितकुंचिताक्षाः स्वग्राह्यकमनसः परिज्यूय बाढाः । नैवोद्भवन्ति तमसः स्मरणीयसौख्याः पाताललीनशि-
 खरा इव लोभवृद्धाः ॥ १२ ॥ सद्धर्मवीजवपनानघकौशलस्य यद्धोकवान्धव तवापि खिलान्यजूवन् । तन्नाद्भुतं खगकुले-
 ष्विह तामसेषु सूर्याशवो मधुकरीचरणवदाताः ॥ १३ ॥ त्वद्भासनाधिगममूढदिशां नराणामाशास्महे पुरुषमप्यनुपत्तमेव ।
 उन्मार्गयायिषु हि शीघ्रगतिर्य एव नश्यत्यसौ लघुतरं न मृदुप्रयातः ॥ १४ ॥ तिष्ठन्तु तावदतिसूद्धमगजीरगाधाः संसा-
 रसंस्थितिजिदः श्रुतवाक्यमुद्राः । पर्याप्तमेकमुपपत्तिसचेतनस्य रागार्चिषः शमयितुं तव रूपमेव ॥ १५ ॥ वैराग्यकाहल-
 मुखा विषयस्पृहान्धा ज्ञातुं स्वमप्यन(नु)धिया हृदयप्रचारम् । नातः परं जव इति व्यसनोपकंठा विश्वासयंत्युपनतांस्त्वयि
 मूढसंज्ञाः ॥ १६ ॥ सत्त्वोपघातनिरनुग्रहराक्षसानि वक्तृप्रमाणरचितान्यहितानि पीत्वा । अक्षारकं जिन तमस्तमसो
 विशन्ति येषां न जानन्ति तव वाग्द्युतयो मनस्सु ॥ १७ ॥ दग्धेन्धनः पुनरुपैति जवं प्रमथ्य निर्वाणमप्यनवधारितजीरु-
 निष्ठम् । मुक्तः स्वयं कृतजवश्च परार्थशूरस्त्वद्भासनप्रतिहतेष्विह मोहराज्यम् ॥ १८ ॥ पापं न वाञ्छति जनो न च वेत्ति
 पापं पुण्योन्मुखश्च न च पुण्यपथः प्रतीतः । निःसंशयं स्फुटहिताहितनिर्णयस्तु त्वं पापवत्सुगत पुण्यमपि व्यधाहीः ॥ १९ ॥
 सत्कारलाजपरिपंक्तिशठैर्वचोर्जिर्दुःखविषं जनमनुप्रविशन्ति तीर्थ्याः । लोकप्रपंचविपरीतमधीरुर्गं श्रेयःपथं त्वमविदूरसुखं

१ अनुयन्नमेव.

सिद्धसेन०

कृता

॥ ३ ॥

चकर्ष ॥ २० ॥ दैत्यांगनातिलकनिष्ठुरवज्रदीप्तौ शक्रे सुरौघमुकुटार्चितपादपीठे । तिर्यङ्मु च स्वकृतकर्मफलेश्वरेषु तद्वाक्य-
पूतमनसां न विकल्पखेदः ॥ २१ ॥ यैरेव हेतुजिरनिश्चयवत्सलानां सत्त्वेष्वनर्थविदुषां करुणापदेशः । तैरेव ते जिन वचः-
स्वपरोक्षतत्त्वा माध्यस्थ्यशुद्धमनसः शिवमाप्नुवन्ति ॥ २२ ॥ एकान्तनिर्गुण ज्वन्तमुपेत्य सन्तो यत्तार्जितानपि गुणाञ्ज-
हति ह्मणेन । ह्रीवादरस्त्वयि पुनर्व्यसनोद्वणानि जुंक्ते चिरं गुणफलानि हि तापनष्टः ॥ २३ ॥ कुर्वन्न मारमुपयाति न
चाप्यकुर्वन्नास्यात्मनः शिवमहर्ष्यवलं निधानम् । वेदं तमेवमवसादितवेदमत्त्वाद्भूयो न दुःखगहनेषु वनेषु शेते ॥ २४ ॥
कर्ता न कर्मफलजुग च कर्मनाशः कर्त्रन्तरेऽपि च न कर्मफलोदयोऽस्ति । कर्ता च कर्मफलमेव स चाप्यनाद्यस्त्वद्वाक्य-
नीतिरियमप्रगतान्यतीर्थैः ॥ २५ ॥ ज्ञीरोः सतस्तव कथं त्वमरेश्वरोऽसौ वीरोऽयमित्यनवधाय चकार नाम । मृत्योर्न
हस्तपथमेत्य विज्ञेति वीरस्त्वं तस्य गोचरमपि व्यतिष्यात् लीनः ॥ २६ ॥ नादित्यगर्वजमहस्तव किञ्चिदस्ति नापि ह्मणा
शशिमयूखशुचिप्रहासा । रात्रिदिनान्यथ च पश्यसि तुल्यकालं कालत्रयोत्पथगतोऽप्यनतीतकालः ॥ २७ ॥ चन्द्रांशवः
कमलगर्जविषक्तमुग्धाः सूर्योऽप्यजातकिरणः कुमुदोदरेषु । वीर त्वमेव तु जगत्यसपत्नवीरस्त्रैलोक्यजुतचरिताप्रतिघप्रकाशः
॥ २८ ॥ यश्चांबुदोदरनिरंकुशदीप्तिरर्कस्तारापतिश्च कुमुदद्युतिगौरपादः । ताज्यां तमो गुपितमन्यदिव प्रकाश्यं कस्तं
प्रकाशविज्वं तव मातुमर्हः ॥ २९ ॥ नार्थान् विवित्ससि न वेत्स्यसि नाप्यवेत्सीर्न ज्ञातवानसि न तेऽच्युत वेद्यमस्ति ।
त्रैलोक्यनित्यविषमं युगपच्च विश्वं पश्यस्यचिन्त्यचरिताय नमोऽस्तु तुल्यम् ॥ ३० ॥ शब्दादयः ह्मणसमुन्नवजंगशीलाः
संसारतीरमपि नास्त्यपरं परं वा । तुल्यं च तत्तव तयोरपरोक्षगाप्सु त्वय्यद्भुतोऽप्ययमनद्भुत एष जावः ॥ ३१ ॥ अनन्य-

द्वितीया
घा०

॥ ३ ॥

मतिरीश्वरोऽपि गुणवाक् समाः शाश्वतीर्यदा न गुणलोकपारमनुमातुमीशस्तव । पृथग्जनलघुस्मृतिर्जिन किमेव वक्ष्या-
म्यहं मनोरथविनोदचापलमिदं तु नः सिद्ध्ये ॥ ३१ ॥ (पृथिवी)

॥ इति द्वितीया चात्रिंशिका ॥ २ ॥

॥ अथ तृतीया द्वात्रिंशिका ॥
(पृथिवी)

अनन्यपुरुषोत्तमस्य पुरुषोत्तमस्य हितावचिन्त्यगुणसात्मनः प्रज्ञवविक्रियावर्त्मनः । प्रसादविजितस्मृतिर्गणयितुं मति-
प्रोज्झं स्तवं किल विवक्षुरस्मि पुरुदूतगीतात्मनः ॥ १ ॥ व्यलीकपथनायकैर्हतपरिश्रमद्वज्जिनिर्निरागसि सुखोन्मुखे जगति
यातनानिष्ठुरैः । अहो चिरमपाकृताः स्म शठवादिजिर्वादिजिस्त्वदाश्रयकृतादरास्तु वयमद्य वीर स्थिताः ॥ २ ॥ अना-
दिनिधनः क्वचित्क्वचिदनादिरुद्धेदवान् प्रतिस्वमविशेषजन्मनिधनादिवृत्तः पुनः । जवव्यसनपञ्जरोयमुदितस्त्वया नो यथा
तथायमजवो जवश्च जिन गम्यते नान्यथा ॥ ३ ॥ जगत्यनुनयन्ययाज्युदयविक्रियावन्ति च स्वतंत्रगुणदोषसाम्यविषमाणि
जोज्यान्यपि । क्रियाफलविचित्रता च नियता यथा जोगिनां तथा त्वमिदमुक्तवानिह यथा परे शेरते ॥ ४ ॥ अतीत्य
नियतव्यथौ स्थितिर्विनाशमिथ्यापथौ निसर्गशिवमात्थ मार्गमुदयाय यं मध्यमं । स एव दुरुनिष्ठितोऽयमजिधानरुद्धाश-
यात्मधाविव महोरगो दशजिदुर्गृहीतोद्धतः ॥ ५ ॥ जगद्धितमनोरथाः स्वयमनावृतप्रीतयः कृतार्थनिवृतादराश्च विवृतो-

सिद्धसेन ०

कृता

|| R ||

प्रदुःखे जने । गुणज्ञ परिमृग्यमाणलघवः स्वनीतः परे त्वमेव तु यथार्थवादसु(शु)चिरर्थविघ्नवृत्तः ॥ ६ ॥ प्रवृत्त्यपनयकृतं जगदशान्तजन्मव्यथं विरामलघुलक्षणस्त्वमकरोस्तदन्तःक्षणम् । जनानुमुखचाटवस्तरुणसत्कृतप्रातिज्ञाः प्रवृत्तिपरमार्थमेव परमार्थमाहुः परे ॥ ७ ॥ क्वचिन्नियतिपक्षात्तगुरु गम्यते ते वचः स्वज्ञावनियताः प्रजाः समयतंत्रवृत्ताः क्वचित् । स्वयं कृतश्रुजः क्वचित् परकृतोपज्ञोगाः पुनर्न वा विशदवाददोषमलिनोऽस्यहो विस्मयः ॥ ८ ॥ परस्परविलक्षणाश्च न च नामरूपादयः क्रियापि च न तानतीत्य न च ते क्रियैकान्ततः । निरोधगतयस्त एव न च विक्रियानिश्चया निमीलितविलोचनं जगदिदं त्वयोन्मीलितम् ॥ ९ ॥ न कश्चिदपि जायते न च परत्वमापद्यते प्रतिक्षणनिरोधजन्मनियताश्च सर्वाः प्रजाः । य एव च समुद्भवः सविलयः प्रतिस्वं च तौ तदा परमिदं मनःस्वनलसैर्निखातं वचः ॥ १० ॥ पृथङ् न ज्वहेतु-रस्ति न च ज्ञोक्तुरन्यो ज्वः प्रसूतिरपि जायमानमति(पि)नास्ति नान्या न च । स्थितिर्गमनमुन्नतिर्व्यसनमिष्टयो बुद्ध्यस्तथे-त्यनववद्भवपूर्वमपरैः प्रवृद्धं त्वया ॥ ११ ॥ स्वज्ञावनियतस्त्वया जिन न कश्चिदात्मोदितस्त्वमेव च परंलक्षाम परमार्थतत्त्वा-र्थिनाम् । असंजवमनाशमेकममितक्यस्थानिनं यथैनमवदत्तथैव परमात्मताऽस्यात्मनः ॥ १२ ॥ पृथङ् न चयनादयो न च परस्परैकात्मका(ता) न बुद्धिरपि तामतीत्य न च तज्ज्ञता बुद्ध्यः । अतीत्य न च चेतनास्ति सुखदुःखमोहोदया न युक्तमिव नाम ते जिन विगाहधीरं वचः ॥ १३ ॥ ह्रमैव पुरुषं रूपंश्च न विजातिरन्युन्नतिर्न नाम मतिमार्दवं न निकृतिर्न नामा-र्जवम् । कृतं वितथमेव गुप्तिरथवा तपः किष्ट्विषम् विमुक्तिमपि बंधमाह्व न च तत्तथा नान्यथा ॥ १४ ॥ न कश्चन करोति नापि परिश्रुज्यते केनचिन्न वेद्यमपि किञ्चिदस्ति न च न क्रियाश्रूतयः । ज्वन्न च जवान्तरं वज्रति कश्चिदज्येति वा गतिं

तृतीया

६।०

|| R ||

न च विना ज्वोऽस्त्यज्व निश्चितं ते वचः ॥ १५ ॥ वियोजयति चासुज्जिर्न च विधेर्न (वधेन) संयुज्यते शिवं च न परोप-
 मर्दपुरुषस्मृतोर्विद्यते । वधाय नयमन्युपैति च परान्न निघ्नन्नपि त्वयायमतिदुर्गमः प्रथमहेतुरुद्योतितः ॥ १६ ॥ अपुण्यप-
 थ्यजीरवो वचनसत्य सत्यादराः पतन्त्यशिवमेव सत्यवचनार्थमूढा जनाः । परप्रियहितैषिणश्च बहुयातनाः पाणयः सम-
 न्तशिवसौष्ठवं तव न ये वचः संनताः ॥ १७ ॥ य एव रतिहेतवः समफलास्त एवार्थतो न च प्रशमहेतुरेव मतिविघ्नमो-
 त्पादकः । य एव च समुद्भवः सविलयः प्रतिस्वं च तौ तवामृतमिदं वचः प्रतिहतैर्गदः पीयते ॥ १८ ॥ ममाहमिति चैष
 यावदज्जिमानदाहज्वरः कृतान्तमुखमेव तावदिति न प्रशान्त्युन्नयः । यशःसुखपिपासितैरयमसावनर्थोत्तरैः परैरपशदः
 कुतोऽपि कथमप्यपाकृष्यते ॥ १९ ॥ न दुःखसुखकटपनामलिनमानसः सिध्यति न चागमसदादरो न च पदार्थजक्तीश्वरः
 न शून्यघटितस्मृतिर्न शयनोदरस्थो न वा यथात्थं न ततः परं हितपरीक्षकैर्मन्यते ॥ २० ॥ त्वमेव परमास्तिकः परमशू-
 न्यवादी जवान् त्वमुज्ज्वलविनिर्णयोऽप्यवचनीयवादः पुनः । परस्परविरुद्धतत्त्वसमयश्च सुश्लिष्टवाक् त्वमेव जगवन्नकंप्यसु
 (मु)नयो यथा कस्तथा ॥ २१ ॥ न किञ्चिदुपलक्ष्यते गगनकाष्ठयोरन्तरं न चापि न पृथक् तयोस्तदुपलक्षितं लक्षणम् । न
 चास्ति नियमो दिशां न च हितोचितैषा स्थितिस्त्वदीयमिव शासनं सुनयनिष्प्रकंपाः स्थिताः ॥ २२ ॥ व्ययोऽपि पुनरुद्भवे
 ज्वति कर्मणां कारणं व्ययोऽपि च परंललाम ज्वनिर्जराबोधने । करोति मलमर्जयन्नपि च निष्कृतिं कर्मणां न वा क्व तव
 तीर्णसंगनिकषे परीक्षा हमा ॥ २३ ॥ न कर्म फलगौरवाद्भजति नाप्यकर्मा क्वचिन्न चापिमरणादपेत्य न च सर्वथैवामृतः ।

१ रयमवासनार्थान्तरैः

सिद्धसेन०
कृता
॥ ५ ॥

न चेन्द्रियगणं विहाय न तनुं न चैवान्यथा मतं तव निरञ्जनं विशति ज्वयधीरंजनम् ॥ २४ ॥ चराचरविशेषितं जगद-
नेकदुःखान्तिकमनादिजवहेतुगूढदृढशृङ्खलाबन्धनम् । उदाहृतमिदं जिनेन्द्र सविपर्ययं यत्त्वया ह्य (जि)नेन जवशासनं तव
सृता बुधाः शासनम् ॥ २५ ॥ क्रिया जवति कस्यचिन्न च विनिष्पतत्याश्रयात् स्वयं च गतिमान् ब्रजत्यथ च हेतुमाकांक्षते ।
गुणोऽपि गुणवच्छित्तो न च तदन्तरं विद्यते त्वयैष जजनोर्जितः सुगद सिंहनादः कृतः ॥ २६ ॥ न जातु नरकं नरो
ब्रजति सागसोऽप्यन्तसो(शो) न चापि नरकादपायमन(त)वेत्य संवेद्यते । कदाचिदिह वैरमाप्य नरकोपगं मुच्यते न चापि तव
वीर वाक्यमतिपेशलं दोषलम् ॥ २७ ॥ शयानमतिजागरूकमतिशायिनं जागरं ससंज्ञमपि वीतसंज्ञमथ मोमुहं संज्ञिनम् ।
विकृन्नमज्जाषिणं वचनमूकमाज्जाषिणं दुरुक्तमिव मन्यते न तव यो मतं मन्यते ॥ २८ ॥ न मोहमतिवृत्त्य बंध उदित-
स्त्वया कर्मणां न चैकमपि बन्धनं प्रकृतिबन्धजावो महान् । अनादिजवहेतुरेष न च बध्यते नासकृत् त्वयातिकुटिला
गतिः कुशल कर्मणां दर्शिता ॥ २९ ॥ इहैव परिपाकमेति विहितं परे वा ज(वे)वो जवोऽपि न जवेऽस्ति नैव न जवत्यसौ
प्रागपि । क्वचिच्च कृतमन्यथा फलति सर्वथैवान्यथा अवन्ध्यमिह चोदितं सुकृतमष्टसंख्यं त्वया ॥ ३० ॥ कृपाकृश श्वो-
क्तवान् यदसि वीर घोरं तपो जवार्तिपरिविह्वलैस्तदतिशान्तये सेव्यसे । असारजवबुद्ध्यस्तु जवरोगशान्तौ परे निदान-
मिव दृष्टिदोषमवधीरितास्तत्सुतैः ॥ ३१ ॥ अविदितगुणं स्तोतुं कः स्यात् प्रमेयगुणानपि त्रिभुवनगुरुः किं त्वेवाहं तव
स्तवचापलः । नतु (नु) गणयितुं चान्यापातं नयस्व हितैषिणं त्वयि समुदितानन्दं चेतो मयेत्यनुवर्तितुम् ॥ ३२ ॥ (हरिणी)

॥ इति तृतीया चात्रिंशिका ॥ ३ ॥

तृतीया
छा०

॥ ५ ॥

॥ अथ चतुर्थी द्वात्रिंशिका ॥

(वैतालीय)

परिचिन्त्य जगत्सर्वाश्रया न विरोधस्तिमितेन चेतसा । परुषं प्रतिज्ञाति मे वचस्त्वद्वते वीर यतोऽयमुद्यमः ॥ १ ॥
यदिवा कुशलोच्चलं मनो यदि वा दुःखनिपातकातरम् । न ज्वन्तमतीत्य रंस्यते गुणजक्तो हि न वंच्यते जनः ॥ २ ॥
कुलिशेन सहस्रलोचनः सविता चांशुसहस्रलोचनः । न विदारयितुं यदीश्वरो जगतस्तन्नवता हतं तमः ॥ ३ ॥ निरवग्रह-
मुक्तमानसो विषयाशाकल्यस्मृतिर्जनः । त्वयि किं परितोषमेध्यति हिरदः स्तंज इवाचिरग्रहः ॥ ४ ॥ हितयुक्तमनो-
रथोऽपि संस्त्वयि न प्रीतिमुपैति यत्पुमान् । अतिज्जुमिविदारका(दा)रुणं तदिदं मानकलेर्विजृंभितम् ॥ ५ ॥ ज्वमूलहरामश-
कुवंस्तव विद्यामधिगन्तुमञ्जसा । ज्वतेऽयमसूयते जनो जिषजे मूर्ख इवेश्वरातुरः ॥ ६ ॥ न सदःसु वदन्नशिहितो लज्जते
वक्तृविशेषगौरवम् । अनुपास्य गुरुं त्वया पुनर्जगदाचार्यकमेव निर्जितम् ॥ ७ ॥ वितथं कृपणः सु(स्व)गौरवाद्दति स्वं
च न तेऽस्ति किंचन । वितथानि सहस्रशश्च ते जगतश्चाप्रतिमोऽसि नायकः ॥ ८ ॥ जयमेव यदा न बुध्यते स कथं नाम
जयाहिमोदयते । अजये जयशंकिनः परे यदयं त्वज्जुण्जतिमत्सरः ॥ ९ ॥ बलसाध्यमलं न दुर्बलः प्रतिपेक्षुं विनियोक्तुमेव
वा । नियतेयमृषेर्व्यवस्थितिस्तव लोकस्य च नात्मवैरिणः ॥ १० ॥ यदि येन सुखेन रज्यते कुरुते रक्तमनाश्च यत्स्वयम् ।
प्रविचिन्त्य जनस्तदाचरेत्प्रतिघातेन रमेत कस्त्वयि ॥ ११ ॥ अविकल्पमनःस्विदं वचस्तव यैरेव मनःसु संचृतम् । सम-

१ तव श्रिया.

सिद्धसेन०

कृता

॥ ६ ॥

तीतविकटपगोचराः सुखिनो नाथतयैव ते जनाः ॥ १२ ॥ परिवृद्धिमुपैति यद्यथा नियतोऽस्यापचयस्ततोऽन्यथा । तमसा परिचीयते जवस्त्वदनाथेषु कथं न वत्स्यति ॥ १३ ॥ यदि नाम जिगीषयापि ते निपतेयुर्वचनेषु वादिनः । चिरसंगतमन्य-संशयं क्षिण्युर्मानमनर्थसंचयम् ॥ १४ ॥ उदधाविव सर्वसिन्धवः समुदीर्णास्त्वयि सर्वदृष्टयः । न च तासु जवानुदी-क्ष्यते प्रविज्जकासु सरित्स्विवोदधिः ॥ १५ ॥ वचनैर्विवदन्ति वादिनो जवता नोजयथापि तैर्जवान् । महता विपरीतदर्श-नो वितथग्राहहतो विरुध्यते ॥ १६ ॥ स्वयमेव मनुष्यवृत्तयः कथमन्यान् गमयेयुरुन्नतिम् । अनुकूलहृतस्तु वालिशः स्खलति त्वय्यसमानचक्षुषि ॥ १७ ॥ अविकटपमुखं सुखेष्विति ब्रुवते केवलमदपमेधसः । त्वयि तत्तु यथार्थदर्शनात्स-कलं वीर यथार्थदर्शनम् ॥ १८ ॥ न महत्यणुता न चाप्यणौ विजुता संजवतीह वादिनाम् । जव तस्तु तथा च तन्न च प्रतिबोधावहितैर्विनिश्चितम् ॥ १९ ॥ सुखदुःखविवेकसाधनं विहितं तीर्थमिदं जिन त्वया । न च सोऽस्त्यपयाति यस्तयोरथवास्य प्रतिषिद्धशासनम् ॥ २० ॥ तमसश्च न केवलस्य च प्रतिसंसर्गमुशन्ति सूरयः । त्वयि सर्वकपायदोषले जिन कैवलयमचिन्त्यमुन्नतम् ॥ २१ ॥ पुरुषस्य न केवलोदयः पशवश्चाप्यनिवृत्तकेवलाः । न च सत्यपि केवले प्रजुस्तव चिन्त्येयमचिन्त्यवज्जतिः ॥ २२ ॥ वपुषो न बहिर्मनःक्रिया मनसो नापि बहिर्वपुःक्रिया । न च तेन पृथग्न चैकधा क्षिपतां तेऽयमदृष्टिगोचरः ॥ २३ ॥ न च दुःखमिदं स्वयं कृतं न परैर्नोजयजं न चाकृतम् । नियतं च न चाहुरात्मकं विजुषामित्युपपादितं त्वया ॥ २४ ॥ न परोऽस्ति न चापरस्त्वयि प्रतिबुद्धप्रतिज्ञस्य कश्चन । न च तावद्विज्जय पश्यति

३-३-८० विवादे वा वद आत्मने.

चतुर्थी

घा०

॥ ६ ॥

प्रतिसंख्यानपदातिपूरुषः ॥ २५ ॥ गतिमानथ चाक्रियः पुमान् कुरुते कर्म फलैर्न युज्यते । फलशुक्च न चार्जनहमो
विदितो यैर्विदितोऽसि तैर्मुने ॥ २६ ॥ स्वत एव जवः प्रवर्तते स्वत एव प्रविक्षीयतेऽपि च । स्वत एव च मुच्यते
जवादिति पश्यंस्त्वमिवाजवो जवेत् ॥ २७ ॥ असमीक्षितवाङ्महात्मसु प्रचयं नैति पुमान् महात्मसु । असमीक्ष्य च नाम
जापसे परमश्चासि गुरुर्महात्मनाम् ॥ २८ ॥ जववीजमनन्तमुज्झितं विमलज्ञानमनन्तमर्जितम् । न च हीनकलोऽसि
नाधिकः समतां चाप्यनिवृत्य वर्तसे ॥ २९ ॥ सति चक्षुषि तत्प्रयोजनं न करोपीत्यजिगृह्यते पुमान् । जवतस्त्वदमेव
संस्तवो विदुषामन्यपथान्निवृत्तये ॥ ३० ॥ जननं च यथा महद्भयं तदजावश्च यथोत्तमोऽजयम् । विमृशन्ति विनीतच-
क्षुषो यदि पश्यन्त्यनुपास्य ते वचः ॥ ३१ ॥ स्तवमहमजिधातुमीश्वरः क इव यथा तव वक्तुमीश्वरः । त्वयि तु जवसद्वस्त्र-
दुर्वज्रे परिचय एव यथा तथास्तु नः ॥ ३२ ॥ (उपजाति)

॥ इति चतुर्थीं द्वात्रिंशिका ॥ ४ ॥

॥ अथ पंचमी द्वात्रिंशिका ॥
(उपजाति)

आराध्यसे त्वं न च नाम वीरः स्तवैः सतां चैष हिताज्युपायः । त्वन्नामसंकीर्तनपूतयत्नः सद्भिर्गतं मार्गमनुप्रपत्स्ये ॥ १ ॥
जाने यथास्मद्विधविप्रलापः द्वेषः स्तवो वेति विचारणीयम् । जक्त्या स्वतंत्रस्तु तथापि विद्वन् ह्रमावकाशानुपपादयिष्ये

सिद्धसेन०

कृता

॥ ७ ॥

॥ २ ॥ गंज्जीरमंजोनिधिनाचलैः स्थितं शरद्विनिर्मलमिष्टमिन्दुना । जुवा विशालं द्युतिमद्विदस्वता बलप्रकर्षः पवनेन
वर्ण्यते ॥ ३ ॥ गुणोपमानं न तवात्र किंचिदमेयमाहात्म्यसमंजसं यत् । समेन हि स्यादुपमाजिधानं न्यूनोऽपि तेनास्ति
कुतः समानः ॥ ४ ॥ अमोहयत्तां वसुधावधूं यन्मानानुरोधेन पितुश्चकर्ष । ज्ञानत्रयोन्मीलितसत्पथोऽपि तत्कारणं कोऽच्युत
मन्तुमीशः ॥ ५ ॥ अनेकजन्मान्तरजग्नमानः स्मरो यशोदाप्रिय यत्पुरस्ते । चचार निर्हीकशरस्तमर्थं त्वमेव विद्यासु
नयज्ञ कोऽन्यः ॥ ६ ॥ अबुद्धखेदोपनतैरनेकैरसाध्यरागा विपमोपचारैः । नरेश्वरैरात्महितानुरक्तैश्चूडामणिव्यापृतपाद-
रेणुः ॥ ७ ॥ स्वयंप्रचूतैर्निधिजिर्निवृत्तैः प्रत्येकमंजोनिचयप्रसूतैः । आशासनं सर्वजनोपजोग्यैर्धनेश्वरः प्रीतिकरः प्रजा-
नाम् ॥ ८ ॥ दिक्पालजुक्त्या वसुधां नियञ्चन् प्रबोधितो नाम सुरैः समायः । लक्ष्म्या निसर्गोचितसंगतायाः सितातपत्रप्र-
णयं व्यनौत्सीत् ॥ ९ ॥ अपूर्वशोकोपनतक्लमानि नेत्रोदकक्लिन्नविशेषकाणि । विविक्तशोचान्यवलाननानि विलापदाक्षिण्य-
परायणानि ॥ १० ॥ मुग्धोन्मुखाहाण्युपदिष्टवाक्यसंदिग्धजट्टपानि पुरःसराणि । बालानि मार्गाचरणक्रियाणि प्रलंबवस्त्रां-
तविकर्षणानि ॥ ११ ॥ अकृत्रिमस्नेहमयप्रदीर्घदीनेक्षणाः साश्रुमुखाश्च पौराः । संसारसात्म्यज्ञजनैकवन्धो न जावशुद्धं
जगृदुर्मनस्ते ॥ १२ ॥ सुरासुरैर्विस्मृतदीर्घवैरैः परस्परप्रीतिविषक्तनेत्रैः । त्वद्यानधूः सद्यवहैर्बजासे संदिग्धसूर्यप्रजमन्तरि-
क्षम् ॥ १३ ॥ संकीर्णदैत्यामरपौरवर्गमत्यद्भुतं तन्महिमानमीक्ष्य । जवाजवाज्युत्थितचेतसस्ते यद्विस्मयो नाम स विस्म-
योऽयम् ॥ १४ ॥ प्रतीव्रतस्ते सुरपस्य (सुर पश्य) केशान् ह्रीरार्णवोपायनलब्धबुद्धेः । प्रसादसायामतरं तदाजृदक्षणां यथार्था-
निमिषां सहस्रम् ॥ १५ ॥ अज्ञातचर्यामनुवर्तमानो यदुर्जनाधृष्यवपुस्त्वमासीः । नानाश(स)नोच्चावचलक्षणांकमूर्तेस्तदत्यद्भुत-

पंचमी

छा०

॥ ७ ॥

मीहितं मे ॥ १६ ॥ शिवाशिवव्याहृतनिष्ठुरायां रक्षःपिशाचोपवनान्तर्ज्मसौ । समाधिगुप्तः समजागरूकः कायं समुत्सृज्य
 विनायकेन्यः ॥ १७ ॥ बन्ध्याजिमानं कृतवानसि ह्रीसंसर्गपात्रं जिन संगमं यत् । प्रीतित्रिनेत्रार्चितनृत्तपुष्पैस्तेनासि लोक-
 त्रयवीर वीरः ॥ १८ ॥ आनन्दनृत्तप्रचलाचला ज्ञः प्रत्युद्धतोषेलजलः समुद्रः । सौम्योऽनिलः स्पर्शसुखेऽजिजातः शुभा-
 जिधाना मृगपक्षिणश्च ॥ १९ ॥ सर्वावतारः सुरदैत्यनागरुत्मतां प्रोषितमत्सराणाम् । वज्रबुरग्यानि च तेऽद्भुतानि त्रैलो-
 क्यविघ्नेश्वरमोहशान्तौ ॥ २० ॥ उत्साहशौण्डीर्यविधानगुर्वी मूढा जगद्भुष्टिकरी प्रतिज्ञा । अनन्तमेकं युगपत्रिकालं
 शब्दादिजिनिर्निप्रतिघातवृत्तिः ॥ २१ ॥ दुरापमासं यदचिन्त्यज्ञतिज्ञानं त्वया जन्मजरान्तकर्तृ । तेनासि लोकानजिज्ञूय
 सर्वान् सर्वज्ञ लोकोत्तमतामुपेतः ॥ २२ ॥ अन्ये जगत्संकथिका विदग्धा सर्वज्ञवादान् प्रवदन्ति तीर्थ्याः । यथार्थनामा
 तु तवैव वीर सर्वज्ञता सत्यमिदं न रागः ॥ २३ ॥ रविः पयोदोदररुद्धरश्मिः प्रबुद्धहासैरनुमीयते ज्ञैः । जवानुदारातिशयप्र-
 वादः प्रणेनृवीर्योद्धिखरः प्रयत्नैः ॥ २४ ॥ नाथ त्वया देशितसत्पथस्थाः स्त्रीचेतसोऽप्याशु जयन्ति मोहम् । नैवान्यथा
 शीघ्रगतिर्यथा गां प्राचीं यियासुर्विपरीतयायी ॥ २५ ॥ अपेतगुह्यावचनीयशाख्यं सत्त्वानुकंपासकलप्रतिज्ञम् । शमाजि-
 जातार्थमनर्थघाति सद्भासनं ते त्वमिवाप्रधृष्यम् ॥ २६ ॥ यथापरे लोकमुखप्रियाणि शास्त्राणि कृत्वा लघुतामुपेताः ।
 शिष्यैरनुज्ञामलिनोपचारैर्वक्तृत्वदोषास्त्वयि ते न सन्ति ॥ २७ ॥ यथा जवांस्तेऽपि किलापवर्गमार्गं पुरस्कृत्य तथा प्रयाताः ।
 स्वैरेव तु व्याकुलविप्रलापैरस्वाहुनिष्ठैर्गमिता लघुत्वम् ॥ २८ ॥ रागात्मनां कोपपराजितानां मानोन्नतिस्वीकृतमानसानाम् ।
 तमोजलानां स्मृतिशोजितां(नां) च प्रत्येकजघान्वित यानवोचः ॥ २९ ॥ बाद्यंबुशेवालकणाशिनोऽन्ये धर्मार्थमुग्राणि तपांसि

सिद्धसेन०
कृता
॥ ८ ॥

तप्ताः । त्वया पुनः क्लेशचमूविनाशजक्तोऽपि धर्मो विजिताश दग्धः ॥ ३० ॥ नानाशास्त्रप्रगममहर्तीं रूपिणीं तां निय-
ञ्छन् शक्रस्तावत्तव गुणकथाव्यापृतः खेदमेति । कोऽन्यो योग्यस्तव गुणनिधिर्वक्तुमुक्त्वा नयेन त्यक्ता लज्जा स्वहितगण-
नानिर्विशंकं मयैवम् ॥ ३१ ॥ (मन्दाक्रान्ता) इति निरुपमयोगसिद्धसेनः प्रवक्षतमोरिपुनिर्जयेषु वीरः । दिशतु सुरपुरुष्टु-
तस्तुतो नः सततविशिष्टशिवाधिकारि धाम ॥ ३२ ॥ (पुष्पिताग्रा)

॥ इति पंचमी स्तुतिछात्रिंशिका ॥ ५ ॥

॥ अथ षष्ठी छात्रिंशिका ॥ ६ ॥

यदशिहितपंक्तितो जनो विदुषामिहति वक्तुमग्रतः । न च तत्क्षणमेव शीर्यते जगतः किं प्रजवन्ति देवताः ॥ १ ॥ (वैता-
लीय) पुरातनैर्या नियता व्यवस्थितिस्तत्रैव सा किं परिचिन्त्य सेत्स्यति । तथेति वक्तुं मृतरूढगौरवादहन्न जातः प्रथयन्तु
विद्विषः ॥ २ ॥ न खद्विदं सर्वमचिन्त्यदारुणं विज्ञाव्यते निम्नजलस्थलांतरम् । अचिन्त्यमेतत्त्वज्जिगृह्य चिन्तयेद्बुधः परं
नापरमन्यदा क्रिया ॥ ३ ॥ बहुप्रकाराः स्थितयः परस्परं विरोधरूक्षाः कथमाशु निश्चयः । विशेषसिद्धानि यमेव नेति वा
पुरातनप्रेमजलस्य युज्यते ॥ ४ ॥ जनोऽयमन्यस्य मृतः पुरातनः पुरातनैरेव समो जविष्यति । पुरातनेष्वित्यनवस्थितेषु
कः पुरातनोक्तान्यपरीक्ष्य रोचयेत् ॥ ५ ॥ विनिश्चयं नेति यथा यथावत्तथा तथा निश्चितवत्प्रसीदति । अवन्ध्यवाक्ये

षष्ठी
छा०

॥ ८ ॥

गुरवोऽहमदपधीरिति व्यवस्यन् स्ववधाय धावति ॥ ६ ॥ मनुष्यवृत्तानि मनुष्यलक्षणैर्मनुष्यहेतोर्नियतानि तैः स्वयम् ।
 अलब्धपारायलसेषु कर्णवानगाधपाराणि कथं गृहीष्यति ॥ ७ ॥ यदेव किञ्चिद्विषमप्रकटिपतं पुरातनैरुक्तमिति प्रशस्यते ।
 विनिश्चिताप्यद्य मनुष्यवाकृतिर्न पाठ्यते यत्स्मृतिमोह एव सः ॥ ८ ॥ न विस्मयस्तावदयं यदल्पतामवेत्य ज्ञूयो विदितं
 प्रशंसति । परोक्षमेतत्त्वधिरुह्य साहसं प्रशंसतः पश्यत किं नु ज्ञेयम् ॥ ९ ॥ परीक्षितुं जातु गुणौघं शक्यते विशिष्य ते
 तर्कपथोद्भूतो जनः । यदेव यस्याजिमतं तदेव तद्विवाय मूढैरिति मोहितं जगत् ॥ १० ॥ परस्परान्वर्थितया तु साधुजिः
 कृतानि शास्त्राण्यविरोधदर्शिजिः । विरोधशीलस्त्वबहुश्रुतो जनो न पश्यतीत्येतदपि प्रशस्यते ॥ ११ ॥ यदग्निसार्धं न
 तदंजसा जवेत् प्रयोगयोग्येषु किमेव चेतसा । समेष्वरागोऽस्य विशेषतो नु किं विमृश्यतां वादिषु साधुशीलता ॥ १२ ॥
 यथैव दृष्टं तपसा तथा कृतं न युक्तिवादोऽयमृषेरिदं वचः । सुबुद्धमेवेति विशेषतो नु किं प्रशंसति क्षेपकथा किलेतरा
 ॥ १३ ॥ कथं नु लोके न समानचक्रुषो यथा न पश्यन्ति वदन्ति तत्तथा । अहो न लोकस्य न चात्मनः कृमां पुरातन-
 र्मानहतरुपेक्षितम् ॥ १४ ॥ वृथा नृपैर्जर्तुमदः समुह्यते धिगस्तु धर्मं कलिरेव दीप्यते । यदेतदेवं कृपणं जगद्वैरितस्त-
 तोऽनर्थमुखैर्विलुप्यते ॥ १५ ॥ यदा न शक्नोति विगृह्य ज्ञापितुं परं च विघट्कृतशोचमीक्षितुम् । अथाससंपादितगौरवो
 जनः परीक्षकक्षेपमुखो निवर्तते ॥ १६ ॥ त्वमेव लोकेऽद्य मनुष्य पंक्तिः खलोऽयमन्यो गुरुवत्सलो जनः । स्मृतिं लज्ज-
 स्वारम नेति शोचसे दृढश्रुतैरुद्धसितुं न लज्यते ॥ १७ ॥ परेऽद्य जातस्य किलाद्य युक्तिमत् पुरातनानां किल दोषव-
 दचः । किमेव जाल्मः कृत इत्युपेक्षितुं प्रपञ्चनायास्य जनस्य सेत्स्यति ॥ १८ ॥ त्रयः पृथिव्यामविपन्नचेतसो न संति

सिद्धसेन०
कृता
॥ ९ ॥

वाक्यार्थपरीक्षणहमाः । यदा पुनः स्युर्बृहदेतदुच्यते न मामतीत्य त्रितयं जविष्यति ॥ १९ ॥ पुरातनैर्यानि वितर्कगर्वितैः
कृतानि सर्वज्ञयशःपिपासुजिः । घृणा न चेत्स्यान्मयि न व्यपत्रपा तथाहमद्यैव न चेद्भिगस्तु माम् ॥ २० ॥ कृतं च यत्किं-
चिदपि प्रतर्कतः स्थितं च तेषामिव तं न(ज्ञ) संशयः । कृतेषु सत्स्वेव हि लोकवत्सलैः कृतानि शास्त्राणि गतानि चोन्नतिम्
॥ २१ ॥ जघन्यमध्योत्तमबुद्ध्यो जना महत्त्वमानाजिनिविष्टचेतसः । बृथैव तावद्विदेयुरुद्धिता दिशन्तु लब्धा यदि
कोऽत्र विस्मयः ॥ २२ ॥ अवश्यमेषां कतमोऽपि सर्वविज्ञागृहितैकान्तविशालशासनः । स एष मृग्यः स्मृतिसूक्ष्मचक्षुषा
तमेत्य शेषैः किमनर्थपंक्तितैः ॥ २३ ॥ यथा ममाप्तस्य विनिश्चितं वचस्तथा परेषामपि तत्र का कथा । परीक्ष्यमेषां त्वनिविष्टचे-
तसा परीक्ष्यमित्यर्थरुचिर्न वंच्यते ॥ २४ ॥ मयेदमन्यूहितमित्यदोषलं न शास्तुरेतन्मतमित्यपोह्यते । तथापि तद्विष्यतयैव
रम्यते कृतज्ञतैषा जलतादृशसत्त्वता ॥ २५ ॥ इदं परेषामुपपत्तिदुर्बलं कथंचिदेतन्मम युक्तमीहितम् । अथात्मरंध्राणि च
सन्निगूहते हिनस्ति चान्यान् कथमेतदहमम् ॥ २६ ॥ दुरुक्तमस्यैतदहं किमातुरो ममैष कः किं कुशलोद्धिता वयम् ।
गुणोत्तरो योऽत्र स नोऽनुशासिता मनोरथोऽप्येष कुतोऽद्वेषचेतसाम् ॥ २७ ॥ न गौरवाक्रान्तमतिर्विगाहते किमत्र युक्तं
किमयुक्तमर्थतः । गुणावबोधप्रज्ञवं हि गौरवं कुलांगनावृत्तमतोऽन्यथा जवेत् ॥ २८ ॥ न गम्यते किं प्रकृतं किमुत्तरं किमु-
क्तमेवं किमतोऽन्यथा जवेत् । सदस्सु चोच्चैरजिनीय कथ्यते किमस्ति तेषामजितं महात्मनाम् ॥ २९ ॥ समानधर्मोपहितं विशेष-
तो विशेषतश्चेति कथा निवर्तते । अतोऽन्यथा न प्रतरंति वादिनस्तथा च सर्वे व्यञ्जिचारवद्वचः ॥ ३० ॥ (वंशस्थं) यथाधर्म-
यस्तु साध्यं विज्ञज्य गमयेद्वादी तस्य कुतोऽवसादः । यदेव साध्येनोच्यते विद्यमानं तदेवान्यत्र विजयं संदधाति ॥ ३१ ॥

षष्ठी
६०

॥ ९ ॥

मया तावद्विधिनानेन शास्ता जिनः स्वयं निश्चितो वर्धमानः । यः संधास्यत्याप्तवत्प्रातिज्ञानि स नो जाड्यं मंस्यते
पाटवं चेति ॥ ३१ ॥

॥ इति षष्ठी चात्रिंशिका ॥ ६ ॥

॥ अथ सप्तमी द्वात्रिंशिका ॥

(वसन्ततिलका)

धर्मार्थकीर्त्यधिकृतान्यपि शासनानि न ह्वानमात्रनियमात् प्रतिजान्ति लक्ष्म्या । संपादयेन्नृपसजासु विगृह्य तानि येनाध्वना तमज्जिधातुमविघ्नमस्तु ॥ १ ॥ साध्यादृते न विजयः सुलजः सदःसु पार्श्वस्थितेषु हि जयश्च पराजयश्च । तस्मादविक्रवमनुद्वणसाधुकारं सामप्रवीणगणनासमयेषु योज्यम् ॥ २ ॥ प्राक् तावदीश्वरमनः सदसश्च चक्षुर्मन्तव्यमात्मनि परत्र च किंप्रकारम् । यद्यात्मनो हि परिहासजयोत्तरं स्यादुक्तोपचारचतुरः प्रतिजोऽन्यथा तु ॥ ३ ॥ सौम्य प्रचुर्यदि विपद्मुखाः सदस्यास्तत्साधुरेव गमयेत् परिचूय शेषान् । तस्मिन् सुजघ्नचरितेऽप्युचितः प्रसादः सत्कृत्य विग्रहवचस्तिमितं निहन्यात् ॥ ४ ॥ आजाप्य जावमधुरार्पितया कृतास्त्रां दृष्ट्यावसाद्य च निवर्तितया विनेयान् । ब्रूयात्प्रतीतसुखशब्दमुपस्थितार्थं नोच्चैर्न मन्दमज्जिचूय मनः परस्य ॥ ५ ॥ वादास्पदं प्रतिवचश्च यथोपनीतमारोप्य यः स्मृतिपथः प्रतिसंविधत्ते । वैलक्ष्यविस्मृतमदा विषतः स सूक्तैः प्रत्यानयन् परिजनीकुरुते सदस्यान् ॥ ६ ॥ पूर्वं स्वपद्मरचना रजसः परस्य वक्तव्य-

सिद्धसेन०
कृता
॥ १० ॥

मार्गमनियम्य विजृंभते यः । आपीड्यमानसमयः कृतपौरुषोऽपि नोच्चैःशिरः स वदति प्रतिज्ञानवत्सु ॥ ७ ॥ नावैमि किं
वदसि कस्य कृतान्त एष सिद्धान्तयुक्तमजिधत्स्व कुहैतदुक्तम् । ग्रन्थोऽयमर्थमवधारय नैष पन्थाः द्वेपोऽयमित्यविशदा-
गमतुरुबन्धः ॥ ८ ॥ किञ्चित् कथञ्चिदिति साध्यनिगूढवाचः सिद्धान्तदुर्गमवतार्य विनोदनीयाः । धीरस्मितैः प्रतिकथागु-
णदर्शनैश्च ब्रह्मानवस्थितकथा हि पिवन्ति तेजः ॥ ९ ॥ दुर्नीतमुन्नयति सूक्तमपक्षपातैर्निस्तर्जयञ्छठविदग्धमलं करोति ।
जग्राजिसन्धिरपि यानि कथान्तराणि प्रश्नबलप्रहरणोऽयमवन्ध्यविघ्नः ॥ १० ॥ उक्तं यथाक्षरपदं प्रतियोजयन्ति प्रत्यु-
हन्त्यपि जनाचरणैर्वचोजिः । सन्नावरिक्तमनसश्च सुविस्मितस्तां वाक्यप्रयोजनजग्राजिसंदधीत ॥ ११ ॥ मूर्खव्रजेष्वनुम-
तिप्रतिज्ञाविकारान् विद्वत्सदस्सु निरपेक्ष्य हताजिमानाः । उक्त्वा चिरं मदसमुन्मूल्यगर्वितानि नाम्नापि तस्य जयकुञ्चितमु-
द्वसन्ति ॥ १२ ॥ लोकप्रसिद्धमतयः श्रुतगूढवादैः साध्याः श्रुतैकरुचयस्त्वपि(यि) लोकचित्रैः । सामान्यदुर्वलविनिश्चितसकं-
थाजिर्मानप्रवासनमुदारमतेर्विधेयम् ॥ १३ ॥ आस्फालयन् दुरितसूचनधीरहस्तैर्वाक्यान्तरेषु विकिरन् पुरुषः स्फुलिंगैः ।
स्वच्छुवा कृतकरूपितविस्मयेन विन्नस्मितैरविनयोत्तर एव कार्यः ॥ १४ ॥ जूयिष्ठमुन्नदति यस्य कृतान्तदोषान्यं वा जिगी-
षति तमुत्सहतेऽपि वा यः । ये चाप्यनेन मुकुलप्रतिज्ञाः कदाचित्तेष्वस्य वाक्यमवतीर्य विनोदनीयम् ॥ १५ ॥ कृत्येषु
नादरविषक्तविद्वोचनः स्यात्तत्संकथाप्रणिहितोपहतास्तु साध्याः । युक्तोपनीतपरिहासमुखांश्च कुर्वन् पक्षत्रिषा परुषयेत्स-
दसि प्रधानम् ॥ १६ ॥ उद्धूतवाग्मियशसा जनसंप्रियेण पूर्वं विसृष्टवचनप्रतिज्ञागुणेन । वाच्यं सह प्रतिहतोऽपि हि तेन
जाति जित्वा पुनस्तमतिकीर्तिफलानि जुंक्ते ॥ १७ ॥ वीरोत्तरं परमशक्यमवेत्य कार्यं द्वेपं प्रमोहविकथासु परः प्रयत्नः ।

सप्तमी
वा०

॥ १० ॥

अन्यो हि धीरितकथाविधुरस्य शब्दः संदिग्धतुल्यगुणदोषपथस्य चान्यः ॥ १८ ॥ शिष्येषु वाक्यखनयः प्रतिबोधनीयाः
 सिद्धिस्तथा हि नियता नयवाददोषः । अभ्युज्जतस्य हि कथाविषमाहिरोहि तेजः सकृत्प्रतिहतं च न चास्ति ज्ञयः ॥ १९ ॥
 सिद्ध्यन्तरं न महतः परिज्ञेय वादान् स्यादा(द)र्जितस्तु विजयोऽप्यपवाद एव । तस्मान्न वादगहनान्यजितक्षितस्य युक्तं
 विगाहितुमनुव्रसतः परेज्यः ॥ २० ॥ आम्नायमार्गसुकुमारकृताज्जियोगा क्रूरोत्तरैरजिहतस्य विलीयते धीः । नीराजितस्य
 तु सज्जाजटसंकटेषु शुद्धप्रहारविज्जवा रिपवः स्वपन्ति ॥ २१ ॥ ग्रन्थाज्जिचारनिपुणे बहु न प्रयोज्यं मत्वा विशेषजनमनांसि
 सतामतीव । आशंकितानपि दिशः पुरुषस्य यातुः कीर्त्यक्षमां परिहरेदिति तत्प्रसक्तः ॥ २२ ॥ एकान्वयोत्तरगतिः परि-
 दृष्टपन्थाः प्रत्याहतश्च चतुरस्रमपाहतश्च । तस्मात्परोत्तरगतौ प्रणिधानवान् स्यान्नानामुखप्रहरणश्च पते(यते)र्दिपत्सु ॥ २३ ॥
 शास्त्रोद्धितान्परिजवः खलतामुपैति तान्येव तु स्मितगज्जीरमुपावजेत । अस्मद्गुरुं स हसतीति विदह्यमानं व्युत्पादयन्ति
 हि यशांस्यत एव ज्ञयः ॥ २४ ॥ अंगाज्जिधानमफलं प्रकृतोपशान्तौ वक्तारमन्ववसिता न हि शास्त्रदोषाः । सत्यं तु
 लाघवमनेन पथान्युपैति तच्चेदवाप्तमरतिश्रुतिजिः किमत्र ॥ २५ ॥ किं मर्म नाम रिपुषु स्थिरसाहसस्य मर्मस्वपि प्रहरति
 स्ववधाय मन्दः । आशीविषो हि दशनैः सहजोग्रवीर्यैः क्रीरुन्नपि स्पृशति यत्र तदेव मर्म ॥ २६ ॥ मन्दोऽप्यहार्यवचनः
 प्रशमानुयातः स्फीतागमोऽप्यनिजृतः स्मितवस्तु पुंसाम् । तस्मात्प्रवेष्टुमुदितेन सज्जामनांसि यत्नः श्रुतान्नतगुणः सम एव
 कार्यः ॥ २७ ॥ आक्षिप्य यः स्वसमयं परिनिष्ठुराक्षः पश्यत्यनाहतमनाश्च परप्रवादान् । आक्रम्य पार्थिवसज्जाः स विरो-
 चमानः शोकप्रजागरकृशान् विपतः करोति ॥ २८ ॥ किं गर्जितेन रिपुषु त्वजितोमुखेषु किं त्वेव निर्दयविरूपितपौरुषेषु ।

सिद्धसेन०
कृता
॥ ११ ॥

वाग्दीपितं तृणकृशानुबलं हि तेजः कटपात्ययस्थिरविजृतिपराक्रमोन्नम् ॥ २९ ॥ किञ्चित्सुनीतमपि दुर्नयवदिनेयं दुर्नीत-
मप्यतिशयोक्तमिव प्रशस्यम् । सर्वत्र हि प्रतिनिविष्टमुखोत्तरस्य सूक्तं च दुर्विगणितं च समं समेन ॥ ३० ॥ तिर्यग्बिलो-
कयति साध्वसविप्लुताहं श्लिष्टाहं वदति वाक्यमसञ्चृतार्थम् । दृष्ट्वा हतः स्वलति विश्रुतकहसेकं कंठं मुहुः कषति चापि
कथान्यरिष्टः ॥ ३१ ॥ परिचितनयः स्फीतार्थोऽपि श्रियं परिसंगतां न नृपतिरलं ज्ञोक्तुं कृत्स्नां कृशोपनिषद्वलः । विदि-
तसमयोऽप्येवं वाग्मी विनोपनिषत्क्रियां न तपति यथा विज्ञातारस्तथा कृतविग्रहाः ॥ ३२ ॥ (हरिणी)

॥ इति वादोपनिषद्वात्रिंशिका सप्तमी ॥ ७ ॥

॥ अथाष्टमी द्वात्रिंशिका ॥

ग्रामान्तरोपगतयोरेकामिपसंगजातमत्सरयोः । स्यात् सौख्यमपि शुनोर्त्रात्रोरपि वादिनोर्न स्यात् ॥ १ ॥ क्व च तत्त्वा-
ज्जिनिवेशः क्व च संरंजातुरेक्षणं वदनम् । क्व च सा दीक्षा विश्वसनीयरूपतामृजुर्वादः ॥ २ ॥ तावद्वक्त्रमुग्धमुखस्तिष्ठति
यावन्न रंगमवतरति । रंगावतारमत्तः काकोद्भूतनिष्ठुरो जवति ॥ ३ ॥ क्रीरुनकमीश्वराणां कुर्कुटलावकसमानवालेभ्यः ।
शास्त्राण्यपि हास्यकथां लघुतां वा कुल्लको नयति ॥ ४ ॥ अन्यैः स्वेन्नारचितानर्थविशेषान् श्रमेण विज्ञाय । कृत्स्नं वाङ्-
मयमित्त इति खादत्यंगानि दर्पेण ॥ ५ ॥ दृष्ट्वा गुरवः स्वयमपि परीक्षितं निश्चितं पुनरिदं नः । वादिनि चपले मुग्धे च

अथाष्टमी
वा०

॥ ११ ॥

तादृगेवान्तरं गच्छेत् ॥ ६ ॥ अन्यत एव श्रेयांस्यन्यत एव विचरन्ति वादिवृषाः । वाक्संरंजः कचिदपि न जगाद मुनिः
 शिवोपायम् ॥ ७ ॥ यद्यकलहाजिजातं वाक्कलरंगावतारनिर्वाच्यम् । स्वन्नमनोजिस्तत्त्वं परिमीमांसेन दोषः स्यात् ॥ ८ ॥
 साधयति पद्मेकोऽपि हि विद्वान्शास्त्रवित्प्रशमयुक्तः । न तु कलहकोटिकोव्योऽपि समेता (संगता) वाक्यलालजुजः ॥ ९ ॥
 आर्तध्यानोपगतो वादी प्रतिवादिनस्तथा स्वस्य । चिन्तयति पद्मनयहेतुशास्त्रवाग्वाणसामर्थ्यम् ॥ १० ॥ हेतुविदसौ न
 शब्दः (शाब्द) शाब्दोऽसौ न तु विदग्धहेतुकथः । उज्जयज्ञो जावपटुः पटुरन्योऽसौ स्वमतिहीनः ॥ ११ ॥ सा नः कथा जवित्री
 तत्रैता जातयो मया योग्याः । इति रागविगतनिज्ञो वाग्मुखयोग्यां निशि करोति ॥ १२ ॥ अगुजवितर्कधूमितहृदयः
 कृत्स्नां रूपामपि न शेते । कुण्ठितदर्पः परिषदि वृथात्मसंज्ञावनोपहतः ॥ १३ ॥ प्राश्निकचाटुप्रणतः प्रतिवक्तरि मत्सरोक्त(ण)-
 वद्वाहः । ईश्वररचिताकुञ्जो जरतक्षेत्रोत्सवं कुरुते ॥ १४ ॥ यदि विजयते कथंचित्ततोऽपि परितोषजग्नमर्यादः । स्वगुण-
 विकत्थनदूषिकस्त्रीनपि लोकान् खलीकुरुते ॥ १५ ॥ उत जीयते कथंचित् परिषत्परिवादिनं स कोपान्धः । गलगर्जेना-
 क्रामन् वैलङ्घ्यविनोदनं कुरुते ॥ १६ ॥ वादकथां न ह्मते दीर्घं निःश्वसिति मानजगोष्णम् । रम्येऽप्यरतिज्वरितः सुहृ-
 त्स्यपि वज्रीकरणवाक्यः ॥ १७ ॥ दुःखमहंकारप्रज्वमित्ययं सर्वतंत्रसिद्धान्तः । अथ च तमेवारूढस्तत्त्वपरीक्षां किल
 करोति ॥ १८ ॥ ज्ञेयः परसिद्धान्तः स्वपक्षबलनिश्चयोपलब्ध्यर्थम् । परपक्षक्षोभणमज्युपेत्य तु सतामनाचारः ॥ १९ ॥
 स्वहितायैवोत्थेयं को नानामतिविचेतनं लोकम् । यः सर्वज्ञैर्न कृतः शङ्कयति तं कर्तुमेकमतम् ॥ २० ॥ सर्वज्ञविषयसंस्थां-
 शब्दस्थो न प्रकाशयत्यर्थान् । नाश्चर्यमेतदत्यद्भुतं तु यत्किंचिदपि वेत्ति ॥ २१ ॥ अविनिर्णयगंजीरं पृष्टः पुरुषोत्तरो जवति

सिद्धसेन०
कृता
॥ १२ ॥

वादी । परिचितगुणवात्सल्यः प्रीत्युत्सवमुन्नतिं कुरुते ॥ २१ ॥ विनयमधुरोक्तिनिर्ममसारमपि वाक्यमास्पदं लज्जते । सारमपि गर्वदृष्टं वचनमपि मुनेर्वहति वायुः ॥ २२ ॥ पुरुषवचनोद्यतमुखैः काहलजनचित्तविभ्रमपिशाचैः । धूतैः कलहस्य कृतो मीमांसा नाम परिवर्तः ॥ २४ ॥ परिनिग्रहाध्यवसितश्चित्तैकाग्र्यमुपयाति तद्वादी । यदि तत्स्यादैराग्येण चिरेण शिवं पदमुपयातु ॥ २५ ॥ एकमपि सर्वपर्ययनिर्वचनीयं यदा न वेत्त्यर्थम् । मां प्रत्यहमिति गर्वः स्वस्थस्य न युक्त इह पुंसः ॥ २६ ॥ (आर्या)
॥ इति वादघात्रिंशिकाष्टमी ॥ ७ ॥

॥ अथ नवमी द्वात्रिंशिका ॥

अजः पतंगः शक्नो विश्वमयो धत्ते गर्जमचरं चरं च । योऽस्याध्यह्नमकलं सर्वधान्यं वेदातीतं वेदवेद्यं स वेद ॥ १ ॥
स एवैतद्विश्वमधितिष्ठत्येकस्तमेवैतं विश्वमधितिष्ठत्येकम् । स एवैतद्वेद यदिहास्ति वेद्यं तमेवैतद्वेद यदिहास्ति वेद्यम्
॥ २ ॥ स एवैतद्भुवनं सृजति विश्वरूपस्तमेवैतत्सृजति भुवनं विश्वरूपम् । न चैवैनं सृजति कश्चिन्नित्यजातं न चासौ
सृजति भुवनं नित्यजातम् ॥ ३ ॥ एकायनशतात्मानमेकं विश्वात्मानममृतं जायमानम् । यस्तं न वेद किमृचा करिष्यति
यस्तं न वेद किमृचा करिष्यति ॥ ४ ॥ सर्वद्वारा निःसृतमृत्युपाशैः स्वयंप्रजानेकसहस्रपर्वा । यस्यां वेदाः शेरते यज्ञगर्जाः
सैषा गुहा गूहते सर्वमेतत् ॥ ५ ॥ ज्ञावाज्ञावो निःस्वतत्त्वो (वितत्त्वो) निरंजनो (रञ्जनो) यः प्रकारः । गुणात्मको निर्गुणो

१ आर्याषट्कम् न दृष्टचरमेकतमेऽध्यादर्शे इति क्षमध्वं न्यूनतापराधं संतः ।

निष्प्रजावो विश्वेश्वरः सर्वमयो न सर्वः ॥ ६ ॥ सृष्ट्वा सृष्ट्वा स्वयमेवोपजुंक्ते सर्वश्चायं जूतसर्गो यतश्च । न चास्यान्यत्कारणं
 सर्गसिद्धौ न चात्मानं सृजते नापि चान्यान् ॥ ७ ॥ निरिन्द्रियश्चक्षुषा वेत्ति शब्दान् श्रोत्रेण रूपं जिघ्रति जिह्वया च ।
 पादैर्ब्रवीति शिरसा याति तिष्ठन् सर्वेण सर्वं कुरुते मन्यते च ॥ ८ ॥ शब्दातीतः कथ्यते वावदूकैर्ज्ञानातीतो ज्ञायते
 ज्ञानविघ्नः । बन्धातीतो बध्यते क्लेशपाशैर्मोहातीतो मुच्यते निर्विकल्पः ॥ ९ ॥ नायं ब्रह्मा न कपर्दी न विष्णुर्ब्रह्मा चायं
 शंकरश्चाच्युतश्च । अस्मिन्मूढाः प्रतिमाः कल्पयन्तो ज्ञातश्चायं न च ज्ञेयो नमोस्ति ॥ १० ॥ आपो वह्निर्मातरिश्वा
 हुताशः सत्यं मिथ्या वसुधा मेघयानम् । ब्रह्मा कीटः शंकरस्तार्क्षकेतुः सर्वः सर्वं सर्वथा सर्वतोऽयम् ॥ ११ ॥ स एवायं निचृता
 येन सत्त्वाः शश्वदुःखाष्टुःखमेवापियन्ति । स एवायमृषयो यं विदित्वा व्यतीत्य नाकममृतं स्वादयन्ति ॥ १२ ॥ विद्या-
 विद्ये यत्र नो संजवेते यन्नासन्नं नो दवीयो न गम्यम् । यस्मिन्मृत्युर्नेह ते नोतुकामा स सोऽह्वरः परमं ब्रह्मवेद्यम् ॥ १३ ॥
 ओतप्रोताः पशवो येन सर्वे ज्योतः प्रोतः पशुर्जिह्वैः सर्वैः । सर्वे चेमे पशवस्तस्य होम्यं तेषां चायमीश्वरः संवरेण्यः ॥ १४ ॥
 तस्यैवैता रश्मयः कामधेनोर्याः पाप्मानमद्रुहानाः हरन्ति । येनाध्याताः पञ्च जनाः स्वपन्ति (प्रोद्बुद्धास्ते) स्वं परिवर्तमानाः
 ॥ १५ ॥ तमेवाश्वत्थमृषयो वामनन्ति हिरण्मयं व्यस्तसहस्रशीर्षम् । मनःशयं शतशाखप्रशाखं यस्मिन् बीजं विश्वमोतं
 प्रजानाम् ॥ १६ ॥ स गीयते वीयते चाध्वरेषु मंत्रान्तरात्मा शृग्यजुःसामशाखः । अधःशयो विततांगो गुहाध्यक्षः स
 विश्वयोनिः पुरुषो नैकवर्णः ॥ १७ ॥ तेनैवैतद्विततं ब्रह्मजालं दुराचरं दृष्टुपसर्गपासम् । अस्मिन्मग्ना माननामा (नं) शब्दै-
 र्विवेप्यन्ते पशवो जायमानाः ॥ १८ ॥ अयमेवान्तश्चरति देवतानामस्मिन् देवा अधि विश्वे निषेधुः । अयमुदंरुः प्राण-

सिद्धसेन
कृता
॥ १३ ॥

लुक् प्रेतयानैरेष त्रिधा बद्धो वृषजो रोरवीति ॥ १९ ॥ अपां गर्जः सविता वह्निरेष हिरण्यश्चान्तरात्मानसो देवयानः । एतेन स्तंजिता सुजगा द्यौर्नजश्च गुर्वी चोर्वी सप्त च जमीयादसः ॥ २० ॥ मनः सोमः सविता चक्षुरस्य घ्राणं प्राणो मुखमस्याद्यपिवं दिशः । श्रोत्रनाजिरंध्राज्जादयानं पादाविलाः सुरसाः सर्वमाप ॥ २१ ॥ विष्णुर्वीजमंजोजगर्जः शंखश्चायं कारणं लोकसृष्टौ । नैनं देवा विद्वते नो मनुष्या देवाश्चैनं विदुरितरेतराश्च ॥ २२ ॥ अस्मिन्नुदेति सविता लोकचक्षुरस्मिन्नस्तं गच्छति चांशुगर्जः । एषोऽजस्रं वर्तते कालचक्रमेतेनायं जीवते जीवलोकः ॥ २३ ॥ अस्मिन् प्राणाः प्रतिवद्धाः प्रजानामस्मिन्नस्ता रथनाजा विचाराः । अस्मिन् प्रीते शीर्णमूलाः पतन्ति प्राणाशंसाफलमिव मुक्तवृन्तम् ॥ २४ ॥ अस्मिन्नेकशतं निहितं मस्तकानामस्मिन् सर्वा जूतयश्चेतयश्च । महान्तमेनं पुरुषवेदवेद्यं आदित्यवर्णं तमसः परस्तात् ॥ २५ ॥ विघ्नानङ्गश्चेतनोऽचेतनो वा स्रष्टा निरीहः स ह पुमानात्मतंत्रः । हराकारः सततं चाक्षरात्मा विशीर्यन्ते वाचो युक्तयोऽस्मिन् ॥ २६ ॥ बुद्धिवोद्धा बोधनीयोऽन्तरात्मा बाह्यश्चायं स परात्मा दुरात्मा । नासावेकं नापृथग् नाजितोऽजौ सर्वं चैतत्पशवो यं विषन्ति ॥ २७ ॥ सर्वात्मकं सर्वगतं परीतमनादिमध्यांतमपुण्यपापौ । बालं कुमारमजरं च वृद्धं य एनं विदुरमृतास्ते ज्वन्ति ॥ २८ ॥ नास्मिन् ज्ञाते ब्रह्मणि ब्रह्मचर्यं नय्याजायः स्वस्तयो नो पवित्रम् । नाहं नान्यो नो महान्नो कनीयान्निःसामान्यो जायते निर्विशेषः ॥ २९ ॥ नैनं मत्वा शोचते नाज्युपैति नाप्याशास्ते ध्रियते जायते वा । नास्मिंस्त्रोक्ते नृह्यते नो परस्मिंस्त्रोकातीतो वर्तते लोक एव ॥ ३० ॥ यस्मात्परं नापरमस्ति किञ्चिद्यस्मान्नाणीयो न ज्यायोऽस्ति

१ नातिचोमौ.

नवमी
६०

॥ १३ ॥

कश्चित् । वृद्ध इव स्तब्धो दिवि तिष्ठत्येकस्तेनेदं पूर्णं पुरुषेण सर्वम् ॥ ३१ ॥ नानाकटपं पश्यतो जीवलोकं नित्यासक्त
व्याधयश्चाधयश्च । यस्मिन्नेवं सर्वतः सर्वतत्त्वे दृष्टे देवे नो पुनस्तापमेति ॥ ३२ ॥ (शालिनी)
॥ इति वेदवादछात्रिंशिका नवमी ॥ ९ ॥

॥ अथ दशमी छात्रिंशिका ॥

(अनुष्टुप्)

अविग्रहमनाशंसमपरः प्रत्ययात्मकम् । यः प्रोवाचामृतं तस्मै वीराय मुनये नमः ॥ १ ॥ स्वशरीरमनोऽवस्थाः पश्यतः
स्वेन चक्षुषा । यथैवायं जवस्तद्वदतीतानागतावपि ॥ २ ॥ किमत्राहं किमनहं किमनेकः किमेकधा । विदुषा चोद्यतं चक्षु-
रत्रैव च विनिश्चयः ॥ ३ ॥ मोहोऽहमस्मीत्याबन्धः शरीरज्ञानजक्तिषु । ममत्वविषयास्वादघेषात्तस्मात्तु कर्मणः ॥ ४ ॥
जन्मकर्मविशेषेभ्यो दुःखापातस्तदेव वा । आजस्त्रिकमपश्याना नानात्मव्यक्तचक्षुषाम् ॥ ५ ॥ पिपासान्युदयः सर्वो जवो-
पादानसाधनः । प्रदोषापायगमनादार्तरौद्रे तु ते मते ॥ ६ ॥ आलंवनपरीणामविशेषोन्नवजक्तयः । निमित्तमनयोराद्यं
परिणामस्तु कारणम् ॥ ७ ॥ जवः प्रमादचिन्तादिप्रवृत्तिद्वारसंग्रहः । हिंसादिज्जेदोपचयः संवरैकपराजवः ॥ ८ ॥ परस्पर-
समुत्थानां विषयेन्द्रियसंविदः । पित्रादिवदजिज्ञास्तु विषया जिज्ञवृत्तयः ॥ ९ ॥ एकस्मिन् प्रत्ययेऽष्टांगकर्मसामर्थ्यसंज्ञ-
वात् । नानात्वैकपरीणामसिद्धिरष्टौ तु शक्तितः ॥ १० ॥ नाहमस्मीत्यसज्जावे दुःखोद्वेगहितैषिता । न नित्यानित्यनानैक्यं
कर्ताद्येकान्तपक्षतः ॥ ११ ॥ उत्पत्तेरेव नित्यत्वमनित्यत्वं च मन्यते । प्रतीत्य संविज्ञावस्तु कारकेषूपनीयते ॥ १२ ॥

सिद्धसेन०
कृता
॥ १४ ॥

जातिविंगपरीमाणकालव्यक्तिप्रयोजनाः । संज्ञा मिथ्यात्परा दृष्टाः परिहृणवन्त्यचेतसः ॥ १३ ॥ यथार्थं वा स्यात् संबन्धः
शब्दादीन्न्द्रियचेतसाम् । तदस्य जगतः सत्त्वमात्मप्रत्ययलक्षणम् ॥ १४ ॥ इव्यपर्यायसंकटपश्चेतस्तद्व्यञ्जकं वचः । तद्यथा
यच्च यावच्च निरवद्येति योजना ॥ १५ ॥ निपेकादिजरापाकपर्यन्तं पौरुषं यथा । सम्यग्दर्शनज्ञावादिप्रमादविधिस्तथा
॥ १६ ॥ शब्दादिषु यथा लोकश्चित्रावस्थः प्रवर्तते । तद्वृत्तमात्मप्रत्यक्षं त्याज्यमित्युज्जयो नयः ॥ १७ ॥ घृणानुकंपा पारुष्यं
कार्पण्यं परिशुद्ध्यते । व्रतोपव्रतयुक्तस्तु स्मृतिस्थैर्योपपत्तये ॥ १८ ॥ उपधानविधिश्चित्रशेषाशयविशोधनः । न्याय्यो
वातादिवैषम्यविशेषौषधकटपवत् ॥ १९ ॥ न विधिः प्रतिषेधो वा कुशलस्य प्रवर्तिताम् । तदेव वृत्तमात्मस्थं कषायपरिप-
त्तये ॥ २० ॥ न दोषदर्शनाबुद्धं वैराग्यं विषयात्मसु । मृदुप्रवृत्त्युपायोऽयं तत्त्वज्ञानं परं हितम् ॥ २१ ॥ श्रद्धावान् विदि-
तापायः परिक्रान्तपरीपहः । ज्व्यो गुरुजिरादिष्टो योगाचारमुपाचरत् ॥ २२ ॥ शुचौ निष्कण्टके देशे समप्राणवपुर्मनाः ।
स्वस्तिकाद्यासनजयं कुर्यादेकाग्रसिद्ध्यते ॥ २३ ॥ प्राणायामो वपुश्चित्रजाड्यदोषविशोधनः । शक्त्युत्कृष्टकलत्कार्यः प्राये-
णैश्वर्यसत्तमः ॥ २४ ॥ क्रूरक्लिष्टवितर्कात्मा निमित्तामयकंटकात् । उद्धरेज्जतिशब्दादि वपुःस्वाभाव्यदर्शनात् ॥ २५ ॥
चरस्थिरमहत्सूक्ष्मसंज्ञाज्ञानार्थसंगतिः । यथासुखजयोपायमिति यायाज्जितं जिनम् ॥ २६ ॥ इत्याश्रवनिरोधोऽयं कषाय-
स्तंजलक्षणः । तद्धर्म्यमस्मान्बुद्धं तु तमःशेषह्यात्मकम् ॥ २७ ॥ नेहारंजणचारोऽस्ति केवलोदीरणव्यये । अनन्तैश्वर्यसा-
मर्थ्यात् स्वयं योगी प्रपद्यते ॥ २८ ॥ तत्क्षीयमाणं क्षीणं तु चरमाज्युदयरूपे । कैवल्यकारणं पंककललांबुप्रसादवत्
॥ २९ ॥ चक्षुर्वद्विषयाख्यातिरवधिज्ञानकेवले । शेषवृत्तिविशेषास्तु ते मते ज्ञानदर्शने ॥ ३० ॥ जगत्स्थितिवशादायुस्तुल्य

दशमी
वा०

॥ १४ ॥

वेद्यादपि त्रयम् । करोत्यात्मसमुद्घाताद्योगशान्तिरतः परम् ॥ ३१ ॥ सर्वप्रपञ्चोपरतः शिवोऽनन्त्यपरायणः । सद्भावमात्र-
प्रज्ञासिनिरुपाख्योऽथ निर्वृतः ॥ ३२ ॥ प्रदीपध्यानवस्त्वानं चेतनावद्विचेष्टितम् । ते विकल्पवशाद्भिन्ने ज्वनिर्वाणवर्त्मनि
॥ ३३ ॥ जिनोपदेशदिङ्मात्रमितीदमुपदर्शितम् । यदवेत्य स्मृतिमतां विस्तरार्थो ज्विष्यति ॥ ३४ ॥

॥ इति दशमी द्वात्रिंशिका ॥ १० ॥

॥ अथैकादशी द्वात्रिंशिका ॥

समानपुरुषस्य तावदपवादयन् कीदृशः किमेव तु महात्मनामपरतंत्रधीचक्षुषाम् । अपास्य विनयस्मृती क्षुवि यशः
स्वयं कुर्वता त्वयातिगुणवत्सत्वेन गुरवः परं व्यसिताः ॥ १ ॥ श्रीराश्रितेषु विनयान्युदयः सुतेषु बुद्धिर्नयेषु रिपुवासगृहेषु
तेजः । वक्तुं यथायमुदितप्रतिज्ञो जनस्ते कीर्तिं तथा वदतु तावदिहेति कश्चित् ॥ २ ॥ एकां दिशं व्रजति यजतिमजतं च
तत्रस्थमेव च विजाति दिगन्तरेषु । यातं कथं दशदिगन्तविजक्तमूर्तिं युज्येत वक्तुमुत वा न गतं यशस्ते ॥ ३ ॥ सत्यं
गुणेषु पुरुषस्य मनोरथोऽपि श्लाघ्यः सतां ननु यथा व्यसनं तथैतत् । यत्पश्यतः समुदितैरवलो व्युपास्ता कीर्तिस्तथा
श्रुतिमुखानि वनानि याता ॥ ४ ॥ एतन्नो बृहदुच्यते हसतु मा कामं जनो दक्षिणः स्वार्थारंजपटुः परार्थविमुखो लज्जा-
नपेक्षो जवान् । योऽन्यक्वेशसमर्जितान्यपि यशांस्युत्सार्य लक्ष्मीपथा कीर्त्येकार्णववर्षिणापि यशसा नाद्यापि संतुष्यसे ॥ ५ ॥
चादुप्रीतेन मुक्ता यदियमगणिता दीयते राजलक्ष्मीरन्योऽन्येन्यो नृपेन्यस्त्वदुरसि नृपते यापि विश्रंजलीना । मा चूदेष

सिद्धसेन०

कृता

॥ १५ ॥

प्रसंगो निरनुनयमतेरस्य मय्यप्यतस्ते कीर्तिस्तेनाप्रमेया न विनयचकिता सागरानप्यतीता ॥ ६ ॥ अवश्यं कर्तव्यः श्रिय-
मज्जिषता पक्षपातो गुणेषु प्रसन्नायां तस्यां कथमिव च न ते लालनीया जवेयुः । किमेषां वृत्तान्तं न वहसि नृपते लाल-
नीया त्वदाज्ञा महेन्द्रादीनां यजुणपरितुलनादुर्विनीता गुणास्ते ॥ ७ ॥ अन्येषां पार्थिवानां भ्रमति दश दिशः कीर्तिरि-
न्दुप्रज्ञावात् त्वत्कीर्तेर्नास्ति शक्तिः पदमपि चलितुं किं जयात्सौकुमार्यात् । आ ज्ञातं नैतदेवं श्रुतिपथचकिता तेन गङ्ग-
त्यजस्रं कीर्तिस्तेषां नृपाणां तव तु नरपते नास्ति कीर्तेरयातम् ॥ ८ ॥ अन्येऽप्यस्मिन्नरपतिकुले पार्थिवा ज्ञूतपूर्वास्तैरप्येवं
प्रणतसुमुखैरुद्धृता राजवंशाः । न त्वेवं तैर्गुरुरिजवः स्पृष्टपूर्वो यथाऽयं श्रीस्ते राजञ्चुरसि रमते सत्यजामासपत्नी ॥ ९ ॥
अगतिविधुरैर्लक्ष्मीं दृष्ट्वा चिरस्य सहोपितां यदि किल परैरेकीज्ञूतैर्गुणैस्त्वमुपाश्रितः । इति गुणजितं लोकं मत्वा नरेन्द्र
सुरायसे वदतु गुणवान् बुद्ध्यादीनां गुणः कतमस्तव ॥ १० ॥ गन्धर्विपो मधुकरानिव पंकजेन्यो दानेन यो रिपुगणान् हरसि
प्रवीरान् । चित्रं किमत्र यदि तस्य तवैव राजन्नाज्ञां वहन्ति वसुधाधिपमौलिमात्राः ॥ ११ ॥ एकेयं वसुधा बहूनि दिवसान्यासी
द्वहूनां प्रिया वस्यान्योऽन्यसुखाः कथं नरपते ते जज्ञशीला नृपाः । ईर्ष्यामत्सरितेन साद्य जवतैवात्मांकमारोपिता शेषैस्त्व-
त्परितोषज्ञावितगुणैर्गोपालवत् पाह्यते ॥ १२ ॥ गुहाध्यक्षाः सिंहाः प्रमदवनचरा घीपिशार्दूलपोताः कराग्रैः सिच्यन्ते वनगज-
कलत्रैर्दीर्घिकातीरवृक्षाः । पुरघारारक्षा दिशि दिशि महिषा यूथगुहमाग्रशूरा रुपानुध्यातानामतिललितमिदं जायते
विदिषां ते ॥ १३ ॥ निर्मूलोद्धिन्नमूला जुजपरिषपरिस्पन्दहसैर्नरेभ्यः संहिंस्रश्रीविताना मृगपतिपतिभिः शत्रुदेशाः क्रियन्ते ।
किं त्वेतज्जाजवृत्तं स्वरुचिपरिचयः शक्तिसंपन्नतेयं जंक्त्वा यज्जुवंशानुचितशतगुणान् राष्ट्रलक्ष्म्या करोषि ॥ १४ ॥

अथैकाद-
शी छा०

॥ १५ ॥

सर्वेऽप्येकमुखा गुणा गुणपतिं मानं विना निर्गुणा इत्येवं गुणवत्सलैर्नृपतिर्निर्मानः परित्यज्यते । नान्यश्चैव तवापि किं च
 जवता लब्धास्पदस्तेष्वसौ मत्तेनेव गजेन कोमलतरुर्निर्मूलमुत्खन्यते ॥ १५ ॥ यत्प्राप्नोति यशस्तव हितिपते भ्रूजेदमुत्पा-
 दयन् किं तत्त्वच्चरणोपसन्नमुकुटः प्राप्नोति कश्चिन्नृपः । इत्येवं कुरुते स बह्वजयशस्त्वन्नासनातिक्रमं दर्पासूचितसन्मुखो न
 हि मृगः सिंहस्य न ख्याप्यते ॥ १६ ॥ प्रसादयति निम्नगाः कलुषिताञ्जसः प्रावृषा पुनर्नवसुखं करोति कुमुदैः सरःसंगमम् ।
 विघाटयति दिङ्मुखान्यवपुनाति चन्द्रप्रज्ञां तथापि च दुरात्मनां शरदरोचकस्तद्विषाम् ॥ १७ ॥ न वेद्मि कथमप्ययं सुर-
 रहस्यजेदः कृतस्त्वया युधि हतः परं पदमुपैति विष्णोर्यथा । अतः प्रणयसंसृतामविगण्य लक्ष्मीमसौ करोति तव
 सायकः ह्रममुरः सिषित्सुर्नृप ॥ १८ ॥ अन्योऽन्यावेक्ष्या स्त्री जवति गुणवती प्रायशो विष्णुता वा लोकप्रत्यक्षमेतत्कि-
 तिविषमतया चंचला श्रीर्यथासीत् । सैवान्यप्रीतिदानात्तव जुजवलयान्तःपुरप्राप्तमानामुर्वी दृष्ट्वा दयावत्स लघुसु-
 चरिताहारसंख्यं करोति ॥ १९ ॥ प्रसूतानां वृद्धिः परिणमति निःसंशयकला पुरावादश्चैष स्थितिरियमजेयेति
 नियमः । जगद्धृत्तान्तेऽस्मिन् विवदति तवेयं नरपते कथं वृद्धा च श्रीर्न च परुषितो यौवनगुणः ॥ २० ॥ अन्तर्गूढसहस्र-
 लोचनधरं भ्रूजेदवज्जायुधं कस्त्वा मानुषविग्रहं हरिरिति ज्ञातुं समर्थो नरः । यद्येते मधवं जगद्धिततरास्त्वा बह्वजः स्वामि-
 नस्त्वद्भूदेशपटुप्रकीर्णसलिला न ख्यापयेयुर्धनाः ॥ २१ ॥ महीपालोऽसीति स्तुतिवचनमेतन्न गुणजं महीपालः खिन्नामव-
 निमुरसा धारयति यः । यदा तावज्जर्जे त्वमथ सकलश्रीर्वसुमति किमेयायुष्मांस्ते नव शिवमिमां पश्यति महीम् ॥ २२ ॥
 शतेष्वेकः शूरो यदि जवति कश्चिन्नयपटुस्तथा दीर्घापेक्षी रिपुविजयनिःसाध्वसपरः । तदेतत्संपूर्णं हितयमपि येनाद्यपुरुषे

सिद्धसेन०
कृता
॥ १६ ॥

श्रुतं वा दृष्टं वा स वदतु यदि त्वा न वदति ॥ १३ ॥ अयनविषमा ज्ञानोर्दीप्तिर्दिनक्षयपेक्षया परिज्वसुखं मत्तैर्मत्तैर्धनैश्च
विलुप्यते । सततसकला निर्व्यासंगं समाश्रितशीतला तव नरपते दीप्तिः साम्यं तथा कथमेष्यति ॥ १४ ॥ को नामैष
करोति नाशयति वा जाग्येष्वधीनं जगत् स्वातंत्र्ये कथमीश्वरस्य न वशः स्रष्टुं विशिष्टाः प्रजाः । लब्धं वक्तृयशः सजा-
स्विति चिरं तापोऽद्य तेजस्विनामिष्टामात्रसुखं यथा तव जगत्स्यादीश्वरोऽपीदृशः ॥ १५ ॥ गन्धेष्वेव समाप्यते विवदतां
यद्धारणानां मदो यद्वा जूमिषु यन्मनोरथशतैस्तुष्यन्ति तेजस्विनः । यत्कान्तावदनेषु पत्ररचना संगश्च ते मंत्रिणां तत्सर्वं
क्षिपतां मनोऽनुगतया कीर्त्यापराजं तव ॥ १६ ॥ क्रमोपगतमप्यपास्य युगजागधेयं कलेरपर्वणि य एष ते कृतयुगावतारः
कृतः । जवेदपि महेश्वरस्त्रिजुवनेश्वरो वाच्युतो विधातुरपि नूनमद्य जगद्भुवे संशयः ॥ १७ ॥ गुणो नाम इव्यं ज्वति
गुणतश्च प्रज्वति गुणापेक्षं कर्माप्यनुशयमनारंजविषमम् । विजुः स्यात् किं इव्यं गुणजमुत वान्यः पदविधिर्यशो दिक्-
पर्यन्तं तव किमिति शक्यं गमयितुम् ॥ १८ ॥

॥ इति गुणवचनघात्रिंशिका एकादशी ॥ ११ ॥

॥ अथ द्वादशी घात्रिंशिका ॥

(अनुष्टुप)

दैवखातं च वदनं आत्मायत्तं च वाङ्मयम् । श्रोतारः सन्ति चोक्तस्य निर्लज्जाः को न पंक्तिः ॥ १ ॥ अजिष्टुवन्ति यत्स्वैरं नृप-
गोष्ठ्यां नृपुंगवाः । असत्संदिग्धमुक्तानि कृपास्तेन कृपात्मकाः ॥ २ ॥ प्रगृह्णन्तगहनादिश्लिष्यप्रहता गिरः । योजयत्यर्थगम्या

द्वादशी
वा०

॥ १६ ॥

यः शब्दब्रह्म जुनक्ति सः ॥ ३ ॥ प्रसिद्धशब्दार्थगतिर्ज्ञानं जात्यन्धयश्च यः ॥ न स स्वयं प्रवक्तारमुपास्ते तंत्रयुक्तिषु ॥ ४ ॥
 दुरुक्तानि निवर्तन्ते सूक्ते नास्ति विचारणा । पुरुषो ब्राह्मणो विप्रः पुरुषो वेति वा यथा ॥ ५ ॥ न सामान्यविशेषान्या-
 मृतेऽन्याहेतु जायते । तद्विशेषविधातान्यां हेत्वाज्ञासोपजातयः ॥ ६ ॥ द्वितीयपक्षप्रतिष्ठाः सर्व एव कथापथाः । अजि-
 धानार्थविज्ञानैरन्योऽन्यं विप्रलप्यते ॥ ७ ॥ समं संशय्यते यत्र सामान्यमद्विजं धिया । विचारं पुनरुक्तार्थं विशेषाय स
 संशयः ॥ ८ ॥ प्रतिज्ञा निर्णयो हेतुर्दृष्टान्तं बुद्धिकारणम् । प्रमाणहेतुदृष्टान्तजातितर्कास्तदुक्तयः ॥ ९ ॥ लोकधर्मोऽन्य-
 नुज्ञातः सिद्धान्तो वाग्निग्रामकः । अंगधर्मविकल्पान्यां प्रमेयोपचयाचरौ ॥ १० ॥ अविद्यार्थानवगमो विरूपाप्रतिपत्तिः ।
 हेत्वाज्ञासश्च निर्वादिष्वियमेव तु ज्ञयसी ॥ ११ ॥ किञ्चित्सामान्यवैशेष्यादयुक्तार्थोपपदानम् । त्वं तदिति वैस्पष्ट्याद्याच्या-
 जिप्रायजेदतः ॥ १२ ॥ व्यञ्जिचारात् परं नास्ति परपक्षप्रदूषणम् । हेतुपर्यन्तयोगाच्च तस्मात्पक्षोत्तरो जवेत् ॥ १३ ॥
 संशयप्रतिदृष्टान्तविरोधापत्तिहानयः । प्रतिपक्षविकल्पौ च व्यञ्जिचारार्थपर्ययाः ॥ १४ ॥ अकारणत्वान्निर्देशः साध्यत्वा-
 त्वनुरयोगजाः । हेत्वन्तरान्युपगमः पुनरुक्तान्यतः परम् ॥ १५ ॥ एकपक्षहता बुद्धिर्जटपवाग्यंत्रपीमिता । श्रुतसंज्ञावना-
 वैरी वैरस्यं प्रतिपद्यते ॥ १६ ॥ तानुपेत्य वितंभास्ति नयस्येति विचारणा । सैव जटपे विपर्यासो वितंभैवेति लक्ष्यते ॥ १७ ॥
 न सिद्धान्तान्युपगमादितरः सार्वतंत्रिकः । यस्येत्युक्तमनेकान्तादितरं नानुषज्यते ॥ १८ ॥ विनिर्णयान्न संदेहः सर्वथो-
 त्तरसंज्ञवात् । स एव हेतुश्चक्षुर्वज्ञानिष्टप्रतिपत्तिः ॥ १९ ॥ दृष्टान्तदूषणामोहोहानि पक्षाप्रसिद्धयः । वाचोयुक्त्युपपत्ति-
 न्यामत एव विपर्ययः ॥ २० ॥ अनन्युपगमो लोकशास्त्रधर्मविकल्पितः । सामान्यान्युपपत्तिन्यां न समोऽनिष्टकल्पनात्

सिद्धसेन
कृता
॥ १७ ॥

॥ ११ ॥ अन्योऽन्योजयसामान्यसर्वसंगविशेषतः । सामान्यघाततः सिद्धशास्त्रं लोकोपपत्तितः ॥ १२ ॥ अन्यथेति च
वैधर्म्यमापत्तिव्यञ्जिचारतः । प्रतिपत्तिविकटपाच्च तत्सिद्धिः कृतसंज्ञवात् ॥ १३ ॥ पुनरुक्तमसंज्ञात् साम्यः सामर्थ्यदर्श-
नात् । मंत्रवच्चेति नापार्थ्यं प्रसंगानिष्टसिद्धयः ॥ १४ ॥ पुनरुक्तवदायोज्यं हेतुवादान्तरोक्तये । समानीसंगसंकटपं प्रश्नाका-
रणसिद्धयः ॥ १५ ॥ तदज्ञावात्प्रतिज्ञादि प्रत्येकं चानुपक्रमात् । कालप्राप्तिविकटपाच्यां सर्वसिद्धेश्च नार्थवत् ॥ १६ ॥
क्वचित् किञ्चित् कथञ्चित्चेत्यनुपगमात्स लोपगः । कृताकृतविकटपाच्यां संशयप्रतिरूपतः ॥ १७ ॥ ननाम दृढमेवेति दुर्बलं
चोपपत्तितः । वक्तृशक्तिविशेषात्तु तत्तद्वति वा न वा ॥ १८ ॥ तुल्यसामाद्युपायासु शक्त्या युक्तो विशेष्यते । विजिगी-
षुर्यथा वाग्मी तथाञ्जयं श्रुतादपि ॥ १९ ॥ सर्वपक्षकणैस्तुल्यं वादिनः सत्यतां विना । समानान्युपपत्तिं च जिह्वारौक्षायुधा-
ह्यमी ॥ २० ॥ प्राश्निकेश्वरसौमुख्यं धारणाक्षेपकौशलम् । सहिष्णुता परं धार्ष्ट्यमिति वादव्युत्थानि पट् ॥ २१ ॥ किं परीक्ष्यं
कृतार्थस्य किमेवेति च चक्षुषः । परानुग्रहसाधोस्तु कौशलं वक्तृकौशलम् ॥ २२ ॥
॥ इति न्यायघात्रिंशिका द्वादशी ॥ ११ ॥

॥ अथ त्रयोदशी द्वात्रिंशिका ॥

(अनुष्टुप्)

सन्नित्यकर्तृनानात्वप्रतिपक्षोजयात्मकम् । गुणधर्ममृषिर्नाना पश्यन्नेवात्मनो ज्ञवम् ॥ १ ॥ स्वपरानुग्रहद्वारमतिरासुरये

१ तद्भावाच्चे.

त्रयोदशी
घा०

॥ १७ ॥

स्वयम् । तमुमावसुदेवाय तंत्रार्थव्याससूरये ॥ २ ॥ सत्त्वादिसाम्यं प्रकृतिवैषम्यं महदादयः । परस्परात्मकेनोपपन्नवकार्कश्य-
 वृत्तिवत् ॥ ३ ॥ लाघवख्यातिसौख्यानि सत्त्वं दुःखक्रिये रजः । तमोऽन्यद्वहिरन्तश्च तद्विकल्पोऽनिलादिवत् ॥ ४ ॥
 श्रोत्रादिवृत्तिः प्रत्यक्षमनुमानमनुस्मृतिः । कृत्स्नार्थसिद्धेर्नातोऽन्यद्वाब्दमात्मविशेषतः ॥ ५ ॥ आदिशब्दात्प्रवृत्तीनामर्थ-
 वत्त्वादनुग्रहात् । परिणामविशेषाच्च गुणचैतन्यवृत्तयः ॥ ६ ॥ गुणौदासीन्यमन्योऽन्यं चैतन्यादधिकारतः । अजोक्तत्वाच्च
 कर्तृत्वमंगांगिपरिणामतः ॥ ७ ॥ ऐक्यादकर्ता पुरुषः कर्ताधिष्ठानशक्तितः । स्वातंत्र्यादुपलब्धेश्च कार्यस्तु गुणजो जनात् ॥ ८ ॥
 वैषम्यमात्रात्महतः कारणग्रामसंज्ञवः । शब्दादयश्च व्योमादिविशेषास्तद्गुणात्मकाः ॥ ९ ॥ शब्दाद्या लोकसामर्थ्यं श्रोत्रा-
 दीन्द्रियपञ्चकम् । एतेनोक्ता विशेषाणां शब्दादिगुणजक्तयः ॥ १० ॥ वाक्यादानं गतानन्दत्यागान्यदुज्जयं विदुः । चैतन्य-
 वद्देहवृत्तिर्मनःसंवित्सुखादयः ॥ ११ ॥ प्राणादाकरुणग्रामवृत्तिर्जीवनसंज्ञिका । तदजिब्यक्तिरन्यत्र बुद्ध्याशयवशाद्भवः
 ॥ १२ ॥ शरीरे धृतिसंश्लेषपञ्क्तिव्यूहावकाशतः । पृथिव्यादिसमारंजः परिणामस्तु पूर्वयोः ॥ १३ ॥ श्रोत्रादीनां मनो-
 वृत्तिः प्रतिपत्तिस्वयोगतः । शान्तादिविविधोदकः प्रत्ययार्थः प्रवर्तते ॥ १४ ॥ सिद्धिरीहितनिष्पत्तिस्तुष्टिस्तद्देशवृत्तिता ।
 अशक्तिः साधनाद्यानि वितथेष्टिविपर्ययः ॥ १५ ॥ पुरुषार्थप्रवृत्तीनां निवृत्तीनां स्वज्ञावतः । आविस्तिरोच्चावगती को गुणानां
 प्रमास्यति ॥ १६ ॥ अनादिप्रचितं कर्म प्रलयान्त्यवपुर्मुखम् । प्रवृत्तौ तद्विधापायां त्रिभूतप्रमोदवत् ॥ १७ ॥ अनजिब्यक्त-
 विद्यस्य विदुषस्तद्गवांचितम् । यथाविधोदयापायि प्रचितावपि संक्रमः ॥ १८ ॥ ब्रह्माद्यष्टविधं दैवं सत्त्ववृत्तिविशेषतः ।
 मानुष्यं च रजः शेषं स्वं वार्ततमसो जगत् ॥ १९ ॥ अविद्यैकात्मको बन्धो गुणव्यापारलक्षणः । दक्षिणादिविक-

सिद्धसेन
कृता
॥ १० ॥

दृष्टुं वाक्षिप्रसज्जांकुशः ॥ १० ॥ न ग्रहाः प्रतिबन्धाय नैकाग्र्यं वा प्रवृत्तये । तिर्यक्पि च सिध्यन्ति व्यक्ता नाना-
त्वबुद्ध्यः ॥ ११ ॥ वैराग्यात्कारणग्रामतज्जिरोधपरिश्रमः । न ह्यहेतोर्निर्मीलन्ति पुरुषार्थोत्थिता गुणाः ॥ १२ ॥ ज्ञानप्र-
सादौ वैराग्यमित्यविद्यातमोजितम् । को हि रागो विरागो वा कुशलस्य प्रवृत्तिषु ॥ १३ ॥ यावद्भजस्तमोवृत्तिमहमित्यव-
मन्यते । परिष्वजति सत्त्वं च तावत्तेज्ज्वेव गण्यते ॥ १४ ॥ क्षुब्धिज्ञाद्यनयो वृत्तमात्मभूतं विपश्चितः । न सम्यग्दर्शनोपायि
तश्चान्यदपि कोऽत्ययः ॥ १५ ॥ सदाचारप्रवृत्तस्य क्रूरक्लिष्टक्रियस्य वा । सकृच्चान्युदिता ख्यातिर्न च किञ्चिद्विशिष्यते
॥ १६ ॥ शेषवृत्ताशयवशात्साम्यप्रकृतिजैदवत् । समानप्रतिबोधानामसमानाः प्रवृत्तयः ॥ १७ ॥ किमत्र शुद्धं श्लिष्टं वा
किं वा कस्य प्रयोजनम् । कृतार्थानां गुणेष्वेव गुणानामिति जायते ॥ १८ ॥ ज्ञयं संबोधनं द्विगं किशोरप्राजनो यमः ।
न हि विज्ञानचैतन्यनानात्वं प्राक् समिध्यते ॥ १९ ॥ यस्तु केवलवाचादौ या या दृष्टार्थविक्रमैः । विकृष्टेभुरिव द्दितस्तमो-
ऽमृजति सं नश्यति ॥ २० ॥ अहो दुर्गा गुणमतिर्दुर्गा मोक्षाय नाम यत् । कथंचिदेव मुच्यन्ति स्वपन्मन्दाजिसातिकः
॥ २१ ॥ चक्षुर्वत्पुरुषो ज्ञोक्ता बन्धमोहविलक्षणः । कृतार्थैः संप्रयुक्तोऽपि शून्य एव गुणैरिति ॥ २२ ॥

॥ इति सांख्यप्रबोधघात्रिंशिका त्रयोदशी ॥ १३ ॥

॥ अथ चतुर्दशी द्वात्रिंशिका ॥

(अनुष्टुप्)

धर्माधर्मेश्वरा लोकसिद्ध्यपायप्रवृत्तिषु । इव्यादिसाधनावेतौ इव्याद्या वा परस्परम् ॥ १ ॥ इव्यमाधारसामर्थ्यात्

चतुर्दशी
वा०

॥ १० ॥

स्वातंत्र्यसंज्ञवाद्गुणः । आनन्तर्याहुष्वेककर्मत्यारंभनिश्चयः ॥ २ ॥ संस्कारेण तदापेक्ष्यमेकद्रव्यद्वयस्थितिः । कर्म कार्य-
विरोधि स्यादुक्तयोजनयथा गुणः ॥ ३ ॥ अन्यतोऽन्येषु सापेक्ष्यस्तुल्यप्रत्ययदर्शनात् । द्रव्यादिज्ञावः सत्तादिर्मध्यत्वावृ-
त्तिलक्षणम् ॥ ४ ॥ प्रत्यक्षविषया ख्यातिस्तत्संबन्धि विरोधि वा । अस्त्येवमिति तुल्यत्वेत्यनुमानं त्रिधा (विधा) त्रिधा ॥ ५ ॥
संयोगजत्वात् कार्यस्य कारणं परमाणवः । दृष्टवन्नैकजातीयास्तेषां सन्त्येव पाकजाः ॥ ६ ॥ पृथिव्यादीनि खान्तानि वैशे-
षिकगुणार्पणात् । प्राणादियानायानेन तद्धेषगुणसंज्ञवः ॥ ७ ॥ वाय्वन्तानां न रूपादि जन्मधर्मविशेषतः । शब्दो नित्यस्तु
साधर्म्यात् सर्वार्थत्वाच्च नार्थवत् ॥ ८ ॥ रूपादीनां स्वजातीयाः सामर्थ्यादसुधादयः । पृथक्शरीरजनका हेतुज्ज्ञेदात्त्वयो-
निजम् ॥ ९ ॥ त्वक्चक्षुर्ग्रहणं द्रव्यं रूपाद्याश्चक्षुरादिभिः । संख्यादिज्ञावकर्माणि यथापा (या) श्रययोगतः ॥ १० ॥ सेत-
र्युगपत्क्षिप्तं परत्वैः कालसंज्ञवम् । इदमस्मादिति दिशो नानाकार्यविशेषतः ॥ ११ ॥ आत्मेन्द्रियादिसंयोगे बुद्ध्यज्ञा-
वाच्च मानवः । बुद्ध्यादेरात्मनः स्वादि शब्दादिविज्ञवान्महत् ॥ १२ ॥ प्रपञ्चादपि दीर्घं वा ह्रस्वं वा परिमंरुलम् । रूपस्प-
र्शवदेकत्वं पृथक्त्वे वृत्तिजन्मनः ॥ १३ ॥ क्रियावतोर्वा तुल्यं च संवियोगाविप(व)क्षितौ । कारणं ध्वनिरान्यां च सन्ताना-
त्सलिलोर्मिवत् ॥ १४ ॥ देशकालविशेषान्यां परं च गुणकर्मणाम् । ऐक्यादाश्रयतत्त्वा ज्ञावे तद्बुद्धिधर्मतः ॥ १५ ॥
द्रव्यगौरवसंयोगयत्नसंस्कारजाः क्रियाः । अदृष्टाच्चेति तत्संज्ञाविकल्पौ व्यवहारतः ॥ १६ ॥ संबन्धाद्बुद्ध्यपेक्षश्च कार्या-
श्चाज्ञस्य बुद्ध्यः । संज्ञास्तु ज्ञावद्रव्यादिनिमित्ताः समयात्मिकाः ॥ १७ ॥ निरुक्तार्थोपचाराज्यामेता जातिविज्ञप्तिषु ।
हिनोति हीयते वेति हेतुं गृह्णन्त्यमी गृहाः ॥ १८ ॥ अन्योऽन्यथा स द्रव्यादिसत्ताज्ञावात्सदान्तरम् । अनारंजाविना-

सिद्धसेन०
कृता
॥ १९ ॥

शास्त्र तेषु स्मृतिविरोधिनः ॥ १९ ॥ अचूदचूतान्नवतीत्यपेक्षा चापि कारणात् । नविष्यतीति दृष्टत्वात् कार्यान्तरनियोगतः ॥ २० ॥ आत्ममानससंयोगविशेषादेव खादिषु । सामान्यात्संशयस्वप्नस्मृतीश्चादृष्टसंस्कृतैः ॥ २१ ॥ संप्रबुद्धेषु विज्ञानमजिसन्धिविशेषतः । सतत्त्वव्यञ्जनं तेषां प्रदीपव्ययोगवत् ॥ २२ ॥ अव्यूहादङ्कुरैः सौदम्यान्नैकदीपप्रकाशवत् । एतेनाहमनोबुद्ध्याद्यसंकरविनिर्णयः ॥ २३ ॥ अहप्रदोषाध्यारोपविद्यासुखप्रमाणतः । इच्छा द्वेषवतो यस्माद्धर्माधर्मविह्वल्यः ॥ २४ ॥ शुद्धाजिसन्धिर्यः कश्चित् कायवाङ्मानसो विधिः । सर्वोऽदृष्टविशेषाय यस्य यत्र यदा यथा ॥ २५ ॥ इन्द्र्यादीन्यहृतार्थस्य प्रसादोजयसाधनम् । तत्सामान्यफलान्यैक्यादृते त्वक्षादिकल्पना ॥ २६ ॥ यथा पदार्थविज्ञानं विद्यादृष्टिविशेषतः । तत्स्थैर्यमेव वैराग्यं ग्रन्थार्थप्रतिपत्तिवत् ॥ २७ ॥ एवमात्मादिसंयोगेनाजिसंधौ विपश्चितः । नवं न चीयते बीजं पुराणं चापचीयते ॥ २८ ॥ प्राणायामादिसामर्थ्यादैश्वर्याच्चोपजोगतः । प्राणोद्धितौ मनोऽतंत्रं न पुनः संप्रयुज्यते ॥ २९ ॥ इहेदमिति संबन्धः समवायोऽस्ति जाववत् । संज्ञालक्षणतत्त्वार्थो नानैव तु जगद्विधेः ॥ ३० ॥ नातिप्रसंगो घटवत्संशयानुपपत्तितः । तमज्जेदेन संस्थानादेकतश्चेतराविधिः ॥ ३१ ॥ संशयप्रश्नसामान्यविशेषप्रविज्ञागतः । स्वपरप्रत्यवस्थानवैशेषिकपथान्वयः ॥ ३२ ॥

॥ इति वैशेषिकछात्रिंशिका चतुर्दशी ॥ १४ ॥

चतुर्दशी
६०

॥ १९ ॥

॥ अथ पञ्चदशी छात्रिंशिका ॥

नाहंकृतस्य निर्वाणं न सेत्स्यत्यनहंकृतः । न वा विद्या विवेकाय न विद्या जवगामिनी ॥ १ ॥ अन्योऽन्यविषमान्
 पश्यन् पुञ्जलस्कन्धशून्यता । न जानाति शमैकार्थी बुद्धानां धर्मदेशनाः ॥ २ ॥ संख्यादिज्ञेदादन्यत्वं मवाच्चेन्योऽन्यसंकरः ।
 स्कन्धपुञ्जलयोर्यस्मात् स्कन्धमात्रागतः पुमान् ॥ ३ ॥ सेनावनवदेकान्तबुद्धेः प्रज्ञप्तिः सौष्ठवात् । कीलवत्क्रियते मिथ्या
 मानकीला प्रवृत्तये ॥ ४ ॥ ममत्वाजिगमात्सत्त्वस्तच्च्युतो ब्रह्मराजवत् । जारहारादियोगास्तु व्याससंग्रहणांगवत् ॥ ५ ॥
 अवक्तव्यमसन्नावात्प्रश्नार्थस्य खपुष्पवत् । संतानं जावनार्थं वा सरित्प्रोतप्रदीपवत् ॥ ६ ॥ महाजुतोन्नयो रूपं विज्ञानं
 विषयो नयः । देवनाय्यपृथग्ज्ञावो नृजात्यादिविकल्पवत् ॥ ७ ॥ विपर्यासात्मकं मोहसंगात्तृष्णा स्मृतेर्मनः । संकल्पश्चेत-
 नाकर्म चेतयित्वोपचारतः ॥ ८ ॥ चक्षुरूपादिसंस्कारसमुद्भवं सर्वजातिषु । विज्ञानमिव ज्ञातीनां नानात्वमिति जातितः
 ॥ ९ ॥ चित्तवद्रूपकार्यस्य वैलक्षण्यं ह्ये ह्ये । तद्व्यजात्यन्तरं तुल्यं न बाध्यत्युपपत्तितः ॥ १० ॥ सत्त्वोपचारौ व्युच्चिन्नौ
 स्कन्धानां पञ्चकल्पवत् । शून्यता वा प्रतिष्ठत्वादेतदेव प्रपञ्चितम् ॥ ११ ॥ स्कन्धप्रकारं पश्यन्तो जगत्पुष्पोपकारवत् ।
 किमस्तीत्युपगच्छेयुः किमेव तु ममेति वा ॥ १२ ॥ बाह्यमायतनं नात्मा यथा नेत्रादयस्तथा । तद्विकल्पगतिश्चित्तमनः
 कस्यात्र किं यथा ॥ १३ ॥ हेतुप्रत्ययवैचित्र्यात्तानेवमिति जक्तयः । कथं हि संप्रधार्येत जावो जावविशेषतः ॥ १४ ॥
 संमोहात्स्मरणात्तत्त्वकलाज्ञावान्न कर्मणः । ह्येकत्वादिशुद्धेश्च निर्वाणाच्च प्रदीपवत् ॥ १५ ॥ निर्वाणं सर्वधर्माणामवि-

सिद्धसेन
कृता
॥ २० ॥

कटपं हृणे हृणे । हेतुप्रत्ययज्ञेदात्तु तदन्त इव लक्ष्यते ॥ १६ ॥ संसारे सति निर्वाणं कृणिकस्य गतिः कुतः । जन्मवत्तेन-
वि(चि)त्तस्य निर्वाणमपि संस्कृतम् ॥ १७ ॥ यत्संस्कृतमनित्यं तद्गंगादन्योऽन्यसंस्कृतम् । निर्वाणमनसामस्मादुक्तिर्विप्रतिषेध-
नात् ॥ १८ ॥ धर्मवद्विषयेऽन्योऽपि यदा विज्ञानसंज्ञवः । सत्कारेभ्यस्तदा जन्म किं तस्य कुरुते हमा ॥ १९ ॥ न पूर्वा
न परा कोटी विद्यते वाक्फलं मतेः । पूर्वविप्रतिषेधस्तु हेतुप्रत्ययसंज्ञवात् ॥ २० ॥ अहेतुप्रत्ययनयं पूर्वापरसमाज्ञवम् ।
विज्ञानं तत्समुद्भवं कः संव्यवस्येद्विचक्षणः ॥ २१ ॥ दर्पणस्थमिव प्रज्ञामुखविंमनन्मयम् । तत्समुद्भवं च मन्यन्ते तद्वत्प्रत्य-
यजन्मनः ॥ २२ ॥ न सामग्रीस्वज्ञावोऽयमतो नाज्ञानज्ञेदतः । स्वप्नोपलब्धस्मरणं निवृत्तिश्च न नेत्यपि ॥ २३ ॥ न
चानिष्टप्रयोगो नः कुशलप्रतिपत्तिवत् । मन्यमानो हि दोषं वा गुणं वा परिकल्पयेत् ॥ २४ ॥ पटहृध्वनिवद्भोकः कटप-
नामनुवर्तते । यतः स्वज्ञावो ज्ञावो वा तस्य वक्तुं न युज्यते ॥ २५ ॥ न चोपदेशवैफल्यं रूपं विज्ञानजन्मवत् । दुःखमु-
त्पद्यते तस्य स्वार्थहानमयुक्तिवत् ॥ २६ ॥ न चास्यागन्तुसंक्षेपः शुद्धिर्वा ज्ञक्तयस्त्विमाः । स्मृतिसंगमः किं तु तेजस्य-
रणिवृत्तिवत् ॥ २७ ॥ वि(चि)त्तचारवशात्संगः स्मृतिवन्न विरुध्यते । संस्कारायतनापेक्षं निरोधापत्त्यनन्तरम् ॥ २८ ॥ अंकु-
रव्यक्तिनिष्पत्तिश्चेतः सत्त्वस्य तत्कथम् । अविद्यातृणयोर्यद्वन्न नामत्वं न चैकता ॥ २९ ॥ समविज्ञानयोस्तद्वेद्येकान्त-
मतः शिवम् । श्रोतःप्राप्त्यादिरस्यास्तु विकटपोऽरणिवह्निवत् ॥ ३० ॥ एकचित्तेऽपि वा कृत्स्नदुःखज्ञानोपपत्तिः । ग्राम-
मोहहृमोदकः शासनप्रणयो मुनेः ॥ ३१ ॥

॥ इति बौद्धसन्ताना नाम पंचदशी धात्रिंशिका ॥ १५ ॥

पञ्चदशी
धा०

॥ २० ॥

॥ अथ षोडशी द्वात्रिंशिका ॥

नित्यानन्तरमव्यक्तिसुखदुःखान्निजातयः । स्वप्नावः सर्वसत्त्वानां पयःक्षीरांकुरादिवत् ॥ १ ॥ धर्माधर्मात्मकत्वे
तु शरीरेन्द्रियसंविदाम् । कथं पुरुषकारः स्यादिदमेवेति नेति वा ॥ २ ॥ शरीरेन्द्रियनिष्पत्तौ यो नाम स्वयमप्रजुः ।
तस्य कः कर्तृवादोऽस्तु तदायत्तासु वृत्तिषु ॥ ३ ॥ धर्माधर्मौ तदान्योऽन्यनिरोधातिशयक्रियौ । देशाद्यपेक्षौ च तयोः
कथं कः कर्तृसंज्ञवः ॥ ४ ॥ यत्प्रवृत्त्योपमर्देन वृत्तं सदसदात्मकम् । तद्वेतरनिमित्तं वेत्युन्नयं पक्षघातकम् ॥ ५ ॥ न
दृष्टान्ता कृताशक्तेः स्वातंत्र्यं प्रतिषिध्यते । अनिमित्तं निमित्तानि निमित्तानीत्यवारितम् ॥ ६ ॥ विश्वप्रायं पृथिव्यादि
परिणामोऽप्रयत्नतः । विषयस्तत्प्रबोधस्ते तुल्ये यस्येति मन्यते ॥ ७ ॥ नोक्तान्यां सह नारंजात् सममध्यक्षसंपदि । विना-
शानुपपत्तेश्च ज्ञेयजडविकल्पतः ॥ ८ ॥ पृथिव्या नावरुध्येत यथा वा राजतक्रियाः । गुणानां पुरुषे तद्वदहं कर्तेत्यदः-
कृते ॥ ९ ॥ सुदूरमपि ते गत्वा हेतुवादो निवर्त्स्यति । न हि स्वप्नावानध्यक्षो लोकधर्मोऽस्ति कश्चन ॥ १० ॥ प्रवर्तित-
व्यमेवेति प्रवर्तन्ते यदा गुणाः । अथ किं संप्रमुग्धोऽसि ज्ञानवैराग्यसिद्धिषु ॥ ११ ॥ धर्मादष्टांगता बुद्धेर्न विरोधकृते च
यैः । वक्तुराद्यनिमित्तत्वादित्यप्रत्ययादपि ॥ १२ ॥ असतो हेतुतो वेति प्रतिसंधौ च विग्रहः । असंस्तु हेतुर्जीमात्रं
कर्तेति च विशिष्यते ॥ १३ ॥ जंगुरश्रवणाद्यर्थसंविन्मात्रे निरात्मके । रागादिशान्तौ यत्नस्ते कथं कस्य किमित्ययम् ॥ १४ ॥
कर्मजः प्रत्ययो नाम कर्म च प्रत्ययात्मकम् । तत्फलं निरयाद्यश्च न च सर्वत्र विस्मृतः ॥ १५ ॥ ज्ञानमव्यक्तीचारं चेज्जि-
नानां मा श्रमं कृथाः । अथ तत्राप्यनेकान्तो जिताः स्मः किं तु को जवान् ॥ १६ ॥ एकेन्द्रियाणामव्यक्तेरजात्यन्तरसं-

सिद्धसेन
कृता
॥ २१ ॥

गतौ । व्यक्तानां च तदादौ का रागादिप्रविज्ञक्तयः ॥ १७ ॥ न संसरत्यतः कश्चित् स्वपरोक्षयहेतुकम् । अजिजातिविशेषात्तु मिथ्यावादमुखो जनः ॥ १८ ॥ चैतन्यमपि नः सत्त्वो मोहादिज्ञानलक्षणः । तदादि तद्वत्संकटपो मिथ्याराशिः प्रवर्तते ॥ १९ ॥ तुल्यप्रसंगो नानात्वे तुल्येनैकेन बाध्यते । अकस्मात्कारणावेशौ हेतुधर्माविशेषतः ॥ २० ॥ स्पर्शनादिमनोऽन्तानि ज्ञातसामान्यजातिमान् । मनोहन्निवन्तं ह्यव्यं परिणाम्यनुमूर्तिं च ॥ २१ ॥ स्पर्शैकविषयत्वादित्तत्त्वान्ताः क्रमजातयः । अरूपादनजिव्यक्तज्जेदाः कृष्णाजिजातयः ॥ २२ ॥ यथा दुःखादिनिरयस्तिर्यक्तु पुरुषोत्तमाः । रक्तायामजनायां तु सुखजा न गुणोत्तराः ॥ २३ ॥ हिंसाविद्याजिचारार्थः पूर्वान्ते मध्यमः शमः । सम्यग्दर्शनजावान्ताः प्रतिबुद्धस्त्वयोजितः ॥ २४ ॥ न चोपदेशो बुद्धेः स्याद्विपक्वजयोगवत् । तत्त्वं च प्रतिबुध्यन्ते तेन्यः प्रत्यजिजातयः ॥ २५ ॥ समानाजिजनेष्वेव गुरुगौरवमानिनः । स्वज्ञावमधिगच्छन्ति न ह्यग्निः सममिध्यति ॥ २६ ॥ प्रवृत्त्यंतरिकाव्याजविजंगस्वप्नसंज्ञयात् । न जात्यः संस्मृतेरुक्तं संकरोन्तरिकांतजाः ॥ २७ ॥ सुरादिक्रम एकेषां मानसा ह्युत्क्रमक्रमात् । सुखदुःखविकटपाच्च खंमिर्या नोऽजिजातयः ॥ २८ ॥ व्योमावकाशो नान्येषां कालो ह्यव्यं क्रिया विधिः । सुखदुःखरजो धातुर्जीवाजीवनजांसि च ॥ २९ ॥ अनुमानं मनोवृत्तिरन्वयनिश्चयात्मिका । त्रैकाव्यांगादिवृत्तान्ता हेतुरव्यजिचारतः ॥ ३० ॥ संज्ञासामान्यपर्यायशब्दव्यगुणक्रियाः । एतेनोक्ताः पृथक् चेति व्यवहारविनिश्चयः ॥ ३१ ॥ न नाम तत्त्वमेवैतन्मिथ्यात्वापरबुद्ध्यः । न चार्थप्रतिषेधेन न सिद्ध्यर्थश्च कथ्यते ॥ ३२ ॥

॥ इति नियतिघात्रिंशिका पोरुशी ॥ १६ ॥

पोडशी
दा०

॥ २१ ॥

सिद्धसेन०
कृता
॥ ११ ॥

आस्तु सन्तस्तदनुवृत्तयः ॥ १६ ॥ तुह्यातुह्यफलं कर्म निमित्ताश्रवयोगतः । यतः स हेतुरन्वेष्यो दृष्टार्थो हि न तप्यते ॥ १७ ॥ मनसोऽपैति विषयान् मनसैवातिवर्तते । किमेवं बहुरदृष्टं वा शरीरे बहिरेव वा ॥ १८ ॥ न ममत्वादहंकारस्तस्मात्तु ममता मता । संकटपाव्यज्जिचारित्वात्तस्मिन्नेवाशिवास्पदम् ॥ १९ ॥ नाहमस्मीत्यज्ञावो वा जावो वाच्युपगम्यते । प्रपञ्चोपरमः शान्तिरव्युत्तिरेरशून्यता ॥ २० ॥ द्वेषोद्वेगफलं दुःखं संगस्वादुफलं सुखम् । माध्यस्थ्यं तत्प्रतीकारः किं तु दुःखेन यत्सुखम् ॥ २१ ॥ न दुःखकारणं कर्म तदज्ञावाय बोध्यमः । दृश्यते व्यज्जिचारश्चाप्यहो मोहविज्ञूतयः ॥ २२ ॥ पुण्यं सुखात्मकं जन्म तद्विशेषो विशिष्यते । कृतार्थेनापि चोपेयमवश्यं नार्तिहेतवः ॥ २३ ॥ प्रीत्यर्था विषया जातिः सात्मकं कटपशोचना । तेषामर्थवशात् साम्यमिति धर्मोऽप्यधर्मवत् ॥ २४ ॥ पुण्यमेव निवध्नन्ति स्वा(श्वा)दयोऽप्यविशेषतः । आहारादिषु तद्वृत्तेरजिज्ञस्तु विशेष्यते ॥ २५ ॥ प्रतिमाजिग्रहास्तीव्राः परिज्ञानविरोधिनः । प्रपञ्चाचारवादस्तु मिथ्यामानादिवृत्तयः ॥ २६ ॥ यथागदपरिज्ञानं नालमामयशान्तये । अचारित्रं तथा ज्ञानं न बुद्ध्यध्यवसायतः ॥ २७ ॥ अरण्युष्मान्निविज्ञानं वैराग्यमुपजायते । तदज्यासफलो योगो न पापाय न संवरः ॥ २८ ॥ कर्माश्रवविपाकार्थं वर्ण्यन्ते जीवजातयः । तुह्यं ह्यधिगतार्थस्य जीवाजीवप्रयोजनम् ॥ २९ ॥ निदानान्याससाफट्यं जन्मान्तरगतस्य चेत् । ज्ञानैश्वर्यसुखान्यासे निदानेन्यस्तपःश्रमः ॥ ३० ॥ न धर्मार्थौ विशिष्येते कर्त्रापायोपजोगतः । धर्मस्तु ज्ञानहेतुत्वाद्विशिष्टेषु विशिष्यते ॥ ३१ ॥ विषयेन्द्रियबुद्धीनां मनश्चोपक्रमः क्रमः । तमोमूलाजिघाताज्जि निर्विकटपशिवं शिवम् ॥ ३२ ॥
॥ इति सप्तदशी चात्रिंशिका ॥ १७ ॥

सप्तदशी
घा०

॥ ११ ॥

॥ अथाष्टादशी द्वात्रिंशिका ॥

देशकालान्वयाचारवयःप्रकृतिमात्मनाम् । सत्त्वसंवेगविज्ञानविशेषाच्चानुशासनम् ॥ १ ॥ बाह्याध्यात्मशुचिः सौम्यस्ते-
जस्वी करुणात्मकः । स्वपरान्वर्थविद्याग्मी जिताध्यात्मश्च शासिता ॥ २ ॥ तुल्यप्रकोपोपशमा रागाद्या मारुतादिव ।
विषयेन्द्रियसामान्यात् सर्वार्थमिति शासनम् ॥ ३ ॥ हीनानां मोहज्वल्यस्त्वाद्वाहुल्याच्च विरोधिनाम् । विशिष्टानुप्रवृत्तेश्च
कट्याणाञ्जिजनो मतः ॥ ४ ॥ उत्पन्नोत्पाद्यसंदेहा ग्रन्थार्थोज्ज्वलशक्तयः । जावनाप्रतिपत्तिन्यामनेकाः शैक्षजक्तयः ॥ ५ ॥
कर्तृप्रयोजनापेक्षस्तदाचारस्त्वेकधा । चिकित्सितवदेकार्थप्रतिबोमानुलोमतः ॥ ६ ॥ शरीरमनसोस्तुल्या प्रवृत्तिर्गुणदो-
षयोः । तस्मात्तदुज्जयोपायान्निमित्तज्ञो विशिष्यते ॥ ७ ॥ ज्ञेयजोपनयश्चित्रो यथामयविशेषतः । उन्नप्रकाशोपहितः सुवि-
धिज्ञानयंत्रयोः ॥ ८ ॥ वपुर्यंत्रजिता दोषाः पुनरन्यासहेतवः । प्रसंख्याननिवृत्तास्तु निरन्वयसमाधयः ॥ ९ ॥ यथा
निर्दिश्य संयोगाद्वाताद्यारोगजक्तिषु । तथा जन्मसु रागाद्या जावनादरमात्रयोः ॥ १० ॥ यात्रामात्रास(श)नोऽजीर्णं
परिशुद्धनिजाशयः । विविक्तनियताचारः स्मृतिदोषैर्न बाध्यते ॥ ११ ॥ आदेशस्मरणाक्षेपप्रायश्चित्तानुपक्रमाः । यथारसं
प्रयोक्तव्याः सिद्ध्यसिद्धिगतागतैः ॥ १२ ॥ परप्रशंसास्वहेपो विपरीतमुपेक्षितः । उत्कर्षापकर्षौ चैता विनयोऽन्नयजातयः
॥ १३ ॥ स्वास्थ्यात्पदत्रयावृत्त्ययोनयः स्थानवर्त्मनः । शैक्षदुर्बलगीतार्थगुरुणामर्थसिद्ध्ये ॥ १४ ॥ आसेवनपरीहारप-
रिसंख्यानशान्तयः । परीषदा वपुर्वुद्धिनिमित्तासमकटपकाः ॥ १५ ॥ असूयाक्षेपकौकुच्यपरीहासमिथःकथाः । स्वैरस्वापा-

सिद्धसेन
कृता
॥ २३ ॥

सनाहारचर्याः पश्यन्निवारयेत् ॥ १६ ॥ विनीतैर्जावविज्ञाननानारसकथासुखैः । विश्रंसनमनिर्दिष्टमनर्थं साध्यसाधयोः ॥ १७ ॥ उत्क्षेपासंगविक्षेपाः शब्दादित्यागजोगयोः । तयोरनियमः श्रेयान् पुरुषाशयशक्तितः ॥ १८ ॥ प्रागेव साधन-
न्यासः कष्टं कृतमतेरपि । कृद्भूषार्जनजिज्ञं हि कार्पण्यं जजते जनः ॥ १९ ॥ पिपासाविषयोत्सेधो मृदूत्तानरयावरम् ।
न संमिथ्यादिगंजीरं चपलायति यादसात् ॥ २० ॥ अज्ञातकरणं जन्म वपुःसंवित्प्रकारयोः । त्वत्प्रसादार्जनोपायो विषये-
न्द्रियसंवरः ॥ २१ ॥ यद्यज्ञानक्रिये स्यातां स्याद् ज्ञानसमयोः शिवः । न हि मानादिवृत्तित्वात्पृथक्संवित्क्रमकथाः ॥ २२ ॥
ममेदमहमस्येति समानं मानलोचयोः । चतुष्टं युगपदेति यथा जन्मविशेषतः ॥ २३ ॥ ममेदमिति रक्तस्य न नेत्युपरतस्य
च । जाविकौ ग्रहणत्यागौ बहुसाराद्वपद्वगुषु ॥ २४ ॥ अजिपित्तस्य संन्यासक्रमात्पाश्चात्यदर्शनम् । शून्यैकविकृतान्यासो
रागिणां तु यथाश्रयम् ॥ २५ ॥ अनाघातास्पदं द्विष्टमनुकूलैः प्रसादयेत् । निमित्तफलदारुण्यविवेकेन्यश्च रक्षयेत् ॥ २६ ॥
सुखदुःखरसैर्जेद्यं व्यक्तोपनतकारणैः । प्रसादयेदुपाख्यानैः स्वैरासनमुखागतैः ॥ २७ ॥ अप्रशान्तमतौ शास्त्रसन्नादप्रति-
पादनम् । दोषायाजिनवोदीर्णं शमनीयमिव ज्वरे ॥ २८ ॥ यदनासेवितं यस्य सेवितं वा स साधयेत् । तन्नेषानुपरोधेन
प्रतिरूपापितं तपः ॥ २९ ॥ यदुत्सृष्टमयत्नेन पुनरेष्यं प्रयत्नतः । तत्साधनं वा तादृक्षं न हि सोपधयो बुधाः ॥ ३० ॥
नातिकृद्भूतपःसक्ता मनह्वा(श्वा)गवदुत्सृजेत् । कुशीलान् वा विदग्धांश्च तीर्थं तन्नेषपादनम् ॥ ३१ ॥ यावदुद्वेजते दुःखान्निर्वाणं
चाजिमन्यते । तावन्मोहसुखारूढाः स्वयं यास्यन्त्यतः परम् ॥ ३२ ॥

॥ इत्यष्टादशी चात्रिंशिका ॥ १८ ॥

अथाष्टद-
शी वा०

॥ २३ ॥

॥ अथैकोनविंशतितमी द्वात्रिंशिका ॥

ज्ञानदर्शनचारित्राण्युपायाः शिवहेतवः । अन्योऽन्यप्रतिपक्षत्वाद्बुद्धावगमशक्तयः ॥ १ ॥ ज्ञानं देहादिविषयं व्यक्ति-
मात्रमविग्रहः । मनसः संशयापायस्मृतिदर्शनशक्तयः ॥ २ ॥ सर्वार्थानन्तरचरं नियतं चक्षुरादिवत् । त्रिकालविषयं रेतो
वर्तमानार्थमिन्द्रियम् ॥ ३ ॥ यदेव चक्षुषो रूपं तदेवान्याश्रयान्तरम् । तस्मादविषयो रूपाद्यभिधानानपाश्रये ॥ ४ ॥
अस्त्याद्यासंग्रहव्यासनिमित्तास्तदुपक्रमाः । तदात्वोपनिधानाज्यां रूपाद्यप्युपचर्यते ॥ ५ ॥ नानेकमेकोपचारमेकं नानेति
वा न वा । यथा वहिस्तथाध्यात्ममन्योऽन्यप्रज्ञवं हृदः (हृदः) ॥ ६ ॥ निष्पत्तिरुदयाद्वक्तिस्तद्विधातिसमक्षयात् । अना-
वरणहेतोर्वा शक्तिरन्युदयात्मिका ॥ ७ ॥ चक्षुर्दर्शनविज्ञानं परमाण्वौदृश्यमोक्षवत् । तदावरणमित्येकं न वा कार्यविशे-
षतः ॥ ८ ॥ अर्थव्यञ्जनयोरेवमर्थस्तु स्मृतिचक्षुषोः । सर्वोपयोगैर्विध्यमनेनोक्तमनङ्गरम् ॥ ९ ॥ प्रकाशमनसोश्चक्षुस्तु-
दयमाप्तगतार्थवत् । विकृष्टेतरयोर्व्यक्तिर्गम्यते चार्थशक्तिः ॥ १० ॥ परस्परस्पृष्टगतिर्जावनापचया ध्वनिः । बद्धस्पृष्टग-
मध्वादिस्नेहरौद्र्यातिशयनात् ॥ ११ ॥ वैयर्थ्यातिप्रसंगाज्यां न मत्यन्यधिकं श्रुतम् । सर्वेभ्यः केवलं चक्षुस्तमःक्रमविवे-
कवत् ॥ १२ ॥ नश्यन्ति विषयाख्याते योक्तव्या दोषता न चेत् । त्रितयानियतादेकसामान्याद्वा बहुष्वपि ॥ १३ ॥ दोष-
पङ्क्तिर्मतिज्ञानान्न किञ्चिदपि केवलात् । तमःप्रवया निःशेषविशुद्धिः फलमेव तत् ॥ १४ ॥ समग्रविषयं ज्ञानमवश्यं यस्य
कस्यचित् । तस्य वृत्त्यन्तरापत्तेर्नान्यदावरणं क्षयात् ॥ १५ ॥ वृक्षाद्यालोकवत्कृत्स्नं स्तोकाख्यानमनेकधा । अत्यन्तानुप-

सिद्धसेन०
कृता
॥ २४ ॥

लब्धिर्वा विशिष्टे ज्ञानदर्शने ॥ १६ ॥ प्रार्थनाप्रतिधातान्यां वेद्यन्ते (वेद्यते) धीन्द्रियादयः । मनःपर्यायविज्ञानं युक्तं तेषु न वान्यथा ॥ १७ ॥ निमित्तमन्तरायत्तं चतुष्कमपरं फलम् । मनुष्यतिर्यग्जवयोः कर्मायुष्कपुरःसरम् ॥ १८ ॥ निश्चितं मोहवेद्ये वा प्रसंगानुपपत्तितः । एकं नैकानुज्ञावं वा बीजाद्यर्थप्रकारवत् ॥ १९ ॥ परिणामफलं कर्म परिणामस्तदात्मकः । तयोरन्योऽन्यसादृश्यं युक्तं नानेकधर्मतः ॥ २० ॥ आयुः कालफलं सौम्यः परिणामात्र विद्यते । गत्याद्यर्थपृथग्नाम मूलोत्तरनिबन्धवत् ॥ २१ ॥ स्थित्यन्तमन्यवैफल्यद्यथार्थप्रतिबोधकम् । तदौदारिकदेहाज्याग्रन्यच्चातिप्रसंगतः ॥ २२ ॥ निर्ग्रथसंयतारागान्यनुबन्धस्थितिक्रमात् । द्विविधा एव सामर्थ्यादनन्ता वापि सिद्धवत् ॥ २३ ॥ प्रयोगविश्रसाकर्मतदज्ञावस्थितिस्तथा । लोकानुज्ञाववृत्तान्तः किं धर्माधर्मयोः फलम् ॥ २४ ॥ आकाशमवगाहाय तदनन्या दिगन्यथा । तावप्येवमनुष्ठेदात्तान्यां वान्यमुदाहृतम् ॥ २५ ॥ प्रकाशवदनिष्टं स्यात्साध्ये नार्थस्तु नः श्रमः । जीवपुञ्जलयोरेव परिशुद्धः परिग्रहः ॥ २६ ॥ इन्द्रियाण्यात्मलिङ्गानि त्वगादिनियमः पुनः । निकामविषया व्याला जिनाश्चैवमतीन्द्रियाः ॥ २७ ॥ बुद्ध्यापोहतमःसत्त्वं जातु गव्ये न युज्यते । तीव्रमोहानुबन्धस्तु स्यात्कश्चित्कस्यचित्कचित् ॥ २८ ॥ सत्त्वोद्धेदजयं तुह्यमनक्तेऽप्यपवर्गतः । न च जन्ममहादोषमानन्त्यात्तु न बध्यते ॥ २९ ॥ नेन्धनानंत्यतो वह्निश्चीयते नावचीयते । तन्मात्रं वा तथा न्योन्यगतयः स्कन्धपुञ्जलाः ॥ ३० ॥ प्रतीत्य प्रतिसंख्याय द्रव्यव्यञ्जनपर्ययात् । समग्रविकलादेशनिषेधान्यां च साधयेत् ॥ ३१ ॥

॥ इति निश्चयघात्रिंशिकैकोनविंशतितमी ॥ १९ ॥

अथैकोन-
विं. द्वा०

॥ २४ ॥

अथ विंशतितमी द्वात्रिंशिका ॥

उत्पादविगमध्रौव्यद्रव्यपर्यायसंग्रहम् । कृत्स्नं श्रीवर्धमानस्य वर्धमानस्य शासनम् ॥ १ ॥ अपायापोहतोऽन्योऽन्यं
ह्न्यतो वा तदेव वा । ग्रन्थार्थः स्वपरान्वर्थो विध्युपायविकल्पतः ॥ २ ॥ वाक्चिकित्सितमानाध्वमणिरागादिजक्तिवत् ।
नानात्वैक्योज्ञयानुक्तिर्विषमं सममर्थतः ॥ ३ ॥ प्रमाणान्यनुवर्तन्ते विषये सर्ववादिनाम् । संज्ञाज्ञिप्रायज्ञेदात्तु विवदन्ति
तपस्विनः ॥ ४ ॥ न यथार्थपरिज्ञानाद्दोषशान्तिर्न वान्यथा । प्रकोपसमसामान्याव्यञ्जिचाराच्च तद्वताम् ॥ ५ ॥ येन दोषा
निरुध्यन्ते ज्ञानेनाचरितेन वा । स सोऽन्युपायस्तद्वान्तावनासक्तमवेद्यवत् ॥ ६ ॥ यथाप्रकारा यावन्तः संसारावेशहेतवः ।
तावन्तस्तद्विपर्यासा निर्वाणावासिहेतवः ॥ ७ ॥ सामान्यं सर्वसत्त्वानामवश्यं जन्मकारणम् । शरीरेन्द्रियजोगानाम-
विशिष्टं विशिष्यते ॥ ८ ॥ विकल्पप्रज्ञवं जन्म सामान्यं नातिवर्तते । हेतावपचिते शेषं किं परिज्ञाय वा न वा ॥ ९ ॥
गुरुलाघवसंदिग्धविपरीताः प्रतिक्रियाः । लघ्वसंदिग्धविज्ञानं त्वास्यद्विष्टस्य सिध्यति ॥ १० ॥ द्रव्यसत्त्वादिनानात्वं
नानेति सममात्मनः । विषयेन्द्रियचेतस्यमनेनाहमनीत वां ॥ ११ ॥ बौद्धमधुवमद्रव्यसांख्यं काणादमन्यथा ।
लोकः पुरुष इत्येतदवक्तव्यं शरीरवत् ॥ १२ ॥ निमित्तेश्वरकर्तारः प्रकाशनृपशिष्टिपवत् । यथेष्टसाधनोत्कर्षविशेषापा-
यवृत्तयः ॥ १३ ॥ स्वज्ञावोऽर्थोऽन्तराज्ञावा नियमा व्यञ्जिचारतः । इष्टतोऽन्यदनेनोक्ता देशकालसमाधयः ॥ १४ ॥
लक्ष्यलक्षणयोरेवं देशधर्मविकल्पतः । सदादिप्रतिज्ञेदाच्च निह्वयप्रतियोजनाः ॥ १५ ॥ चैतन्यबुद्ध्योर्विभेदः परिणा-
मेष्वसंश्रयात् । न विकल्पान्तरं ज्ञोक्तुरनेनोक्तं सुखादिवत् ॥ १६ ॥ शरीरविज्ञुता तुल्यमानन्त्यगुणदोषतः ।

॥ अथैकविंशतितमी द्वात्रिंशिका ॥

सदा योगसात्म्यात्समुद्भूतसाम्यः प्रजोत्पादितप्राणिपुण्यप्रकाशः । त्रिलोकीशवन्द्यस्त्रिकालज्ञनेता स एकः परात्मा गतिर्मे
जिनेन्द्रः ॥ १ ॥ शिवोऽथादिसंख्योऽथ बुद्धः पुराणः पुमानप्यलक्ष्योऽप्यनेकोऽप्यथैकः । प्रकृत्यात्मवृत्त्याप्युपाधिस्वप्नावः
स एकः परात्मा गतिर्मे जिनेन्द्रः ॥ २ ॥ जुगुप्साजयाज्ञाननिद्राविरत्यंगच्छूहास्यशुग्धेषमिथ्यात्वरगैः । न यो रत्यरत्यन्त-
रायैः सिषेवे स एकः परात्मा गतिर्मे जिनेन्द्रः ॥ ३ ॥ न यो बाह्यसत्त्वेन मैत्रीं प्रपन्नस्तमोजिर्न नो वा रजोजिः प्रणुन्नः ।
त्रिलोकीपरित्राणनिस्तन्द्रमुद्भूतः स एकः परात्मा गतिर्मे जिनेन्द्रः ॥ ४ ॥ हृषीकेश विष्णो जगन्नाथ जिष्णो मुकुन्दाच्युत
श्रीपते विश्वरूप । अनन्तेति संबोधितो यो निराशैः स एकः परात्मा गतिर्मे जिनेन्द्रः ॥ ५ ॥ पुरानंगकालारिराकाशकेशः
कपाली महेशो महाव्रत्युमेशः । मतो योऽष्टमूर्तिः शिवो ज्ञूतनाथः स एकः परात्मा गतिर्मे जिनेन्द्रः ॥ ६ ॥ विधिब्रह्म-
लोकेशशंखुस्त्र्यम्बकचतुर्वक्त्रमुख्याजिधानां निधानम् । ध्रुवोऽग्नौ लक्ष्मणे जगत्सर्वहेतुः स एकः परात्मा गतिर्मे जिनेन्द्रः ॥ ७ ॥
न शूलं न चापं न चक्रादि हस्ते न लास्यं न हास्यं न गीतादि यस्य । न नेत्रे न गात्रे न वक्त्रे विकारः स एकः परात्मा
गतिर्मे जिनेन्द्रः ॥ ८ ॥ न पद्मी न सिंहो वृषो नापि ना (वा)यं न रोषप्रसादादिजन्मा विरुन्धः । न निन्द्यैश्चरित्रैर्जने यस्य कंपः
स एकः परात्मा गतिर्मे जिनेन्द्रः ॥ ९ ॥ न गौरी न गंगा न लक्ष्मीर्यदीयं वपुर्वा शिरो वाप्युरो वा जगाद्दे । यमिन्द्रावि-
मुक्तं शिवश्रीस्तु जेजे स एकः परात्मा गतिर्मे जिनेन्द्रः ॥ १० ॥ जगत्संभवस्थेमविध्वंसरूपैरलीकेन्द्रजालैर्न यो जीवलो-
कम् । महामोहकूपे निचिह्नेप नाथः स एकः परात्मा गतिर्मे जिनेन्द्रः ॥ ११ ॥ समुत्पत्तिविध्वंसनित्यस्वरूपा यदुक्ता त्रिप-

सिद्धसेन०

कृता

॥ २६ ॥

द्येव लोके विधित्वम् । हरत्वं हरित्वं प्रपेदे स्वप्नावैः स एकः परात्मा गतिर्मे जिनेन्द्रः ॥ १२ ॥ त्रिकालत्रिलोकत्रिशक्ति-
त्रिसन्ध्यत्रिवर्गत्रिदेवत्रिरत्नादिज्ञावैः । यदुक्ता त्रिपद्येव विश्वानि वव्रे स एकः परात्मा गतिर्मे जिनेन्द्रः ॥ १३ ॥ यदाज्ञा
त्रिपद्येव मान्या ततोऽसौ तदस्येव नो वस्तु यन्नाधितष्ठौ । अतो ब्रूमहे विश्वमेतद्यदीयं स एकः परात्मा गतिर्मे जिनेन्द्रः
॥ १४ ॥ न शब्दो न रूपं रसो नापि गन्धो न न स्पर्शलेशो न वर्णो न लिंगम् । न पूर्वापरत्वं न यस्यास्ति संज्ञा स एकः
परात्मा गतिर्मे जिनेन्द्रः ॥ १५ ॥ त्रिदा नो त्रिदा नो न क्लेदो न खेदो न शोषो न दाहो न तापादिरापत् । न सौख्यं न
दुःखं न यस्यास्ति वाङ्मा स एकः परात्मा गतिर्मे जिनेन्द्रः ॥ १६ ॥ न योगा न रोगा न चोद्वेगवेगाः स्थितिर्नो गतिर्नो
न मृत्युर्न जन्म । न पुण्यं न पापं न यस्यास्ति बन्धः स एकः परात्मा गतिर्मे जिनेन्द्रः ॥ १७ ॥ तपः संयमः सूनृतं ब्रह्म
शौचं मृदुत्वार्जवाकिंचनत्वानि मुक्तिः । ह्यमैवं यदुक्तौ जयत्येव धर्मः स एकः परात्मा गतिर्मे जिनेन्द्रः ॥ १८ ॥ अहो
विष्टपाधारजूता धरित्री निराखंभनाधारमुक्ता यदास्ते । अचिन्त्यैव यद्भर्मशक्तिः परा सा स एकः परात्मा गतिर्मे जिनेन्द्रः
॥ १९ ॥ न चांजोधिराप्लावयेद्भूतधार्त्री समाश्वासयत्येव कालेऽम्बुवाहः । यदुद्भूतसद्भर्मसाम्राज्यवश्यः स एकः परात्मा
गतिर्मे जिनेन्द्रः ॥ २० ॥ न तिर्यग्ज्वलत्येव यज्जालजिह्वो यदूर्ध्वं न वाति प्रचंनो न जस्वान् । स जागर्ति यद्भर्मराजप्रतापः
स एकः परात्मा गतिर्मे जिनेन्द्रः ॥ २१ ॥ इमौ पुष्पदन्तौ जगत्यत्र विश्वोपकाराय दिष्ट्योदयेते बहन्तौ । उरीकृत्य यत्तु-
र्यलोकोत्तमाज्ञां स एकः परात्मा गतिर्मे जिनेन्द्रः ॥ २२ ॥ अवत्येव पातालजं बालपाताद्विधत्तेऽपि सर्वज्ञलक्ष्मीनिवासात् ।
यदाज्ञाविधित्साश्रितानंगजाजः स एकः परात्मा गतिर्मे जिनेन्द्रः ॥ २३ ॥ सुपर्वद्रुचिन्तामणिकामधेनुप्रजावा नृणां नैव

एकविंश-
ति० छा०

॥ २६ ॥

दूरे ऋवन्ति । चतुर्थे यदुद्धे शिवे ऋक्तिज्ञाजा स एकः परात्मा गतिर्मे जिनेन्द्रः ॥ १४ ॥ कलिव्यालवह्निग्रहव्याधिचौर-
व्यथावारणव्याघ्रवैर्यादिविघ्नाः । यदाज्ञाजुषां युग्मिनां जातु न स्युः स एकः परात्मा गतिर्मे जिनेन्द्रः ॥ १५ ॥ अवधस्त-
थैकः स्थिरो वा ह्यी वाप्यसंगो मतो यैर्जन्मैः सर्वथात्मा । न तेषां विमूढात्मनां गोचरो यः स एकः परात्मा गतिर्मे
जिनेन्द्रः ॥ १६ ॥ न वा दुःखगर्जे न वा मोहगर्जे स्थिता ज्ञानगर्जे तु वैराग्यतत्त्वे । यदाज्ञानिलीना ययुर्जन्मपारं स एकः
परात्मा गतिर्मे जिनेन्द्रः ॥ १७ ॥ विहायाश्रवं संवरं संश्रयैवं यदाज्ञा पराज्ञाजि यैर्निर्विशेषैः । स्वकस्तैरकार्यैव मोहो ऋवो
वा स एकः परात्मा गतिर्मे जिनेन्द्रः ॥ १८ ॥ शुद्धध्याननीरैरुरीकृत्य शौचं सदाचारदिव्यांशुकैर्जपितांगाः । बुधाः केचिद-
र्हन्ति यं देहगेहे स एकः परात्मा गतिर्मे जिनेन्द्रः ॥ १९ ॥ दयासूनृतास्तेयनिःसंगमुद्रातपोज्ञानशीलैर्गुरुपास्तिमुख्यैः ।
सुमैरष्टजियोऽर्च्यते धाम्नि धन्यैः स एकः परात्मा गतिर्मे जिनेन्द्रः ॥ २० ॥ महार्चिर्धनेशो महाज्ञामहेन्द्रो महाशान्ति-
ऋर्ता महासिद्धसेनः । महाज्ञानगह्वा(मत्स्या)वनी मूर्तिरर्हन् स एकः परात्मा गतिर्मे जिनेन्द्रः ॥ २१ ॥ महाब्रह्मयोनिर्महास-
त्त्वमूर्तिर्महाहंसराजो महादेवदेवः । महामोहजेता महावीरनेता स एकः परात्मा गतिर्मे जिनेन्द्रः ॥ २२ ॥ इत्थं ये परमा-
त्मरूपमनिशं श्रीवर्धमानं जिनं वन्दन्ते परमार्हतास्त्रिभुवने शान्तं परं दैवतम् । तेषां सप्त जियः क्व सन्ति दक्षितं दुःखं
चतुर्धापि तैर्मुक्तैर्यत्सुगुणानुपेत्य वृणते तांश्चक्रिशक्रश्रियः ॥ २३ ॥

॥ इति महावीरछात्रिंशिका एकविंशतितमी ॥ २१ ॥

॥ इति श्रीसिद्धसेनदिवाकरविरचिता एकविंशतिछात्रिंशिकाः समाप्ताः ॥

सिद्धसेन०

कृता

॥ २७ ॥

न्यायावतारः ।

प्रमाणं स्वपराज्ञासि ज्ञानं बाधविवर्जितम् । प्रत्यक्षं च परोक्षं च द्विधा मेयविनिश्चयात् ॥ १ ॥ प्रसिद्धानि प्रमाणानि व्यवहारश्च तत्कृतः । प्रमाणलक्षणस्योक्तौ ज्ञायते न प्रयोजनम् ॥ २ ॥ प्रसिद्धानां प्रमाणानां लक्षणोक्तौ प्रयोजनम् । तद्व्यामोहनिवृत्तिः स्याद् व्यामूढमनसामिह ॥ ३ ॥ अपरोक्षतयाऽर्थस्य ग्राहकं ज्ञानमीदृशम् । प्रत्यक्षमितरद् ज्ञेयं परोक्षं ग्रहणेक्षया ॥ ४ ॥ साध्याविनाशुनो(वो) विज्ञात् साध्यनिश्चायकं स्मृतम् । अनुमानं तदत्रान्तं प्रमाणत्वात् समक्षवत् ॥ ५ ॥ न प्रत्यक्षमपि त्रान्तं प्रमाणत्वविनिश्चयात् । त्रान्तं प्रमाणमित्येतद् विरुद्धवचनं यतः ॥ ६ ॥ सकलप्रतिज्ञासस्य त्रान्त-त्वासिद्धितः स्फुटम् । प्रमाणं स्वान्यनिश्चायि द्वयसिद्धौ प्रसिद्ध्यति ॥ ७ ॥ दृष्टेष्टाव्याहताद्याक्यात् परमार्थाजिधायिनः । तत्त्वग्राहितयोत्पन्नं मानं शाब्दं प्रकीर्तितम् ॥ ८ ॥ आसोपक्षमनुसङ्गचमदृष्टेष्टविरोधकम् । तत्त्वोपदेशकृत् सार्वं शास्त्रं कापथ-घट्टनम् ॥ ९ ॥ स्वनिश्चयवदन्येषां निश्चयोत्पादनं बुधैः । परार्थं मानमाख्यातं वाक्यं तदुपचारतः ॥ १० ॥ प्रत्यक्षेणानुमानेन प्रसिद्धा-र्थप्रकाशनात् । परस्य तदुपायत्वात् परार्थत्वं द्वयोरपि ॥ ११ ॥ प्रत्यक्षप्रतिपन्नार्थप्रतिपादि च यद्वचः । प्रत्यक्षं प्रतिज्ञासस्य निमित्तत्वात्तदुच्यते ॥ १२ ॥ साध्याविनाशुवो हेतोर्वचो यत् प्रतिपादकम् । परार्थमनुमानं तत् पक्षादिवचनात्मकम् ॥ १३ ॥ साध्याज्युपगमः पक्षः प्रत्यक्षाद्यनिराकृतः । तत्प्रयोगोऽत्र कर्तव्यो हेतोगोचरदीपकः ॥ १४ ॥ अन्यथा बाधजिप्रेतहेतुगोचरमो-हितः । प्रत्याख्यस्य जवेद्धेतुर्विरुद्धारेकितो यथा ॥ १५ ॥ धानुष्कगुणसंप्रेक्षिजनस्य परिविध्यतः । धानुष्कस्य विना लक्ष्यनिर्देशेन गुणेतरो ॥ १६ ॥ हेतोस्तथोपपत्त्या वा स्यात् प्रयोगोऽन्यथापि वा । द्विविधोऽन्यतरेणापि साध्यसिद्धिर्नवेदिति ॥ १७ ॥

न्यायाव०

॥ २७ ॥

साध्यसाधनयोर्व्याप्तिर्यत्र निश्चीयतेतराम् । साधर्म्येण स दृष्टान्तः सम्बन्धस्मरणान्मतः ॥ १७ ॥ साध्येनिवर्त्तमाने तु साध-
 नस्याप्यसम्भवः । ख्याप्यते यत्र दृष्टान्तो वैधर्म्येणेति स स्मृतः ॥ १८ ॥ अन्तर्व्याप्त्यैव साध्यस्य सिद्धेर्वहिरुदाहृतिः । व्यर्था
 स्यात्तदसङ्गावेऽप्येवं न्यायविदो विदुः ॥ १९ ॥ प्रतिपाद्यस्य यः सिद्धः पक्षाज्जासोऽस्ति लिङ्गतः । लोकस्ववचनान्यां च
 बाधितोऽनेकधा मतः ॥ २० ॥ अन्यथानुपपन्नत्वं हेतोर्लक्षणमीरितम् । तदप्रतीतिसन्देहविपर्ययसैस्तदाजता ॥ २१ ॥
 असिद्धस्त्वप्रतीतो यो योऽन्यथैवोपपद्यते । विरुद्धो योऽन्यथाप्यत्र युक्तोऽनैकान्तिकः स तु ॥ २२ ॥ साधर्म्येणात्र दृष्टा-
 न्तदोषा न्यायविदीरिताः । अपलक्षणहेतून्नाः साध्यादिविकलादयः ॥ २३ ॥ वैधर्म्येणात्र दृष्टान्तदोषा न्यायविदीरिताः ।
 साध्यसाधनयुग्मानामनिवृत्तेश्च संशयात् ॥ २४ ॥ बाधुक्ते साधने प्रोक्तदोषाणामुदजावनम् । दूषणं निरवद्ये तु दूषणा-
 ज्ञासनामकम् ॥ २५ ॥ सकलावरणमुक्तात्म केवलं यत् प्रकाशते । प्रत्यहं सकलार्थात्मसततप्रतिज्ञासनम् ॥ २६ ॥ प्रमा-
 णस्य फलं साक्षादज्ञानविनिवर्त्तनम् । केवलस्य सुखोपेक्षे शेषस्यादानहानधीः ॥ २७ ॥ अनेकान्तात्मकं वस्तु गोचरः सर्व-
 संविदाम् । एकदेशविशिष्टोऽर्थो नयस्य विषयो मतः ॥ २८ ॥ नयानामेकनिष्ठानां प्रवृत्तेः श्रुतवर्त्मनि । सम्पूर्णार्थविनि-
 श्चायि स्याद्वादश्रुतमुच्यते ॥ २९ ॥ प्रमाता स्वान्यनिर्जासी कर्त्ता ज्ञोक्ता विवृत्तिमान् । स्वसंवेदनसंसिद्धो जीवः हित्या-
 द्यनात्मकः ॥ ३० ॥ प्रमाणादिव्यवस्थेयमनादिनिधनात्मिका । सर्वसंव्यवहर्तृणां प्रसिद्धापि प्रकीर्तिता ॥ ३१ ॥

॥ कृतिरियं श्रीसितपट्टसिद्धसेनदिवाकरस्य ॥

सिद्धसेन०

कृता

॥ १८ ॥

॥ अथ सम्मतिसूत्रम् ॥

सम्मतिसू०

सिद्धं सिद्धिघाणं गणमणोवमसुहं उवगयाणं । कुसमयविसासणं सासणं जिणाणं जवजिणाणं ॥ १ ॥ समयपरमत्थवित्थर-
विहा रुजणपज्जुवासणसयणो आगममलारहिअत्तं जह होति तमत्थमुत्तेसु ॥ २ ॥ तित्थयरवयणसंगहविसेसपत्थारमूलवागरणी ।
दवट्ठित्तं अ पज्जवनत्तं अ सेसा विअप्पासिं ॥ ३ ॥ दवट्ठिअनयपयमी सुद्धा संगहपरूपणाविसत्तं । पन्निरुवे पुण वयण-
त्थनिव्वत्तं सेसववहारो ॥ ४ ॥ मूलनिमेणं पज्जवनयस्स उज्जुसुअवयणविरकेवो । तस्स उ सदाईआ साहपसाहा सुद्धमजेआ-
॥ ५ ॥ नामं उवणा दविए तिएसु दवट्ठिअस्स निरकेवो । जावो उ पज्जवट्ठिअपरूवणा एस परमत्थो ॥ ६ ॥ पज्जव-
नीसामन्नं वयणं दवट्ठिअस्स अत्थि त्ति । अवसेसो वयणविही पज्जवजयणा सपन्निवरको ॥ ७ ॥ पज्जवनयवोक्कंतं वत्थुं
दवट्ठिअस्स वयणिज्जं । जाव दवित्तवत्तंगो अपन्निमविअप्पनिव्वयणो ॥ ८ ॥ दवट्ठित्तं त्ति तम्हा नत्ति नत्तं निअमसुद्धजा-
ईत्तं । न य पज्जवट्ठित्तं नाम को अ जयणाय उ विसेसो ॥ ९ ॥ दवट्ठिअवत्तत्तं अववु नियमेण होइ पज्जाए । तह पज्जव-
ववु अववुमेव दवट्ठिअनयस्स ॥ १० ॥ उप्पज्जंति वयंति अ जावा निअमेण पज्जवनयस्स । दवट्ठियस्स सबं सया अणु-
प्पन्नमविण्णं ॥ ११ ॥ दवं पज्जवविज्जुअं दवविउत्ता य पज्जवा नत्ति । उप्पायठिईजंगा हंदि दविअलरक्कणं एअं ॥ १२ ॥
एए पुण संगहत्तं पान्निक्कमलरक्कणं दुविहं पि । तम्हा मिद्धिहिणी पत्तेअं दो वि मूलनया ॥ १३ ॥ ए य तइत्तं अत्ति नत्तं
न य संमत्तं न तेसु पन्निपन्नं । जेण दुवे एगंते विभज्जमाणा अण्णेतो ॥ १४ ॥ जह एए तह अत्ते पत्तेअं दुन्नया नया

॥ १८ ॥

અન્ને । હંદિ હુ મૂલનયાણં પન્નવણા વાવન્ના તે વિ ॥ ૧૫ ॥ સવનયસમૂહંમિ વિ નહિ નત્તં ઉચ્ચવાયપન્નવત્તં । મૂલનયાણ
 ઉ આણં પત્તેઅવિસેસિઅં વિંતિ ॥ ૧૬ ॥ એ ય દવ્વઠિઅપરકે સંસારો એય પજ્જવનયસ્સ । સાસયવિયત્તિવાઈ જહ્મા ઉઘેઅ-
 વાશ્ચા ॥ ૧૭ ॥ સુહદુસ્કસંપત્તંગો ન જુઙ્ઘાઈ નિચ્ચવાયપરકંમિ । એગં તુઘેઅંમિ વિ સુહદુસ્ક વિઅપ્પણમજુત્તં ॥ ૧૮ ॥ કમ્મં
 જોગનિમિત્તં વજ્જહં વંધઠિઈ કસાયવસા । અપરિણહિન્નેસુ અ વંધઠિઈ કારણં નહિ ॥ ૧૯ ॥ વંધંમિ અપૂરંતે સંસારજત્તં-
 હદંસણં મોહં । વંધં ચ વિણા મોસ્કસુહપન્નણા ણહિ મોસ્કાણ ॥ ૨૦ ॥ તમ્હા સવે વિ નયા મિહ્વહિઠી સપરકપડિવજ્ઞા ।
 અન્નોન્નનિસ્સિઆ ઉણ હવંતિ સંમત્તસમ્માવા ॥ ૨૧ ॥ જહ એગલસ્કણગુણગણવેરુલિઆઈમણી વિસંજુત્તા । રયણાવલિવ-
 વણસં ન લહંતિ મહગ્ધમુલ્લા વિ ॥ ૨૨ ॥ તહ નિઅયવાયસુવિનિહિઆવિ અન્નોન્નપરકનિરવેસ્કા । સમ્મહંસણસહં સવે વિ નયા
 ન પાવંતિ ॥ ૨૩ ॥ જહ પુણ તે ચેવ મણી જહા ગુણવિસેસજાગપન્નિવજ્ઞા । રયણાવલિ ત્તિ જન્નહં જહ તં પાડિક્કમ (સ)-
 જ્ઞાતં ॥ ૨૪ ॥ તહ સવે નયવાયા જહાણુરૂવં નિહત્તવત્તવા । સમ્મહંસણસહં લહંતિ ન વિ સેસ (સ) જ્ઞાતં ॥ ૨૫ ॥
 લોહઅપરિહિઅમુહો નિહયવયણપન્નિવત્તિમગ્ગો અ । અહ પન્નવણાવિસત્તં ત્તિ તેણ વીસત્થમુવણીતં ॥ ૨૬ ॥ ઇહરા સમૂહ-
 સિહ્વો પરિણામકલ્લ વ જો જહિં અઘ્ઠો । તે તં ચ એ તં તં ચેવ વત્તિનિઅમેણ મિહ્વત્તં ॥ ૨૭ ॥ નિઅયવયણિજ્ઞસચ્ચા સવનયા
 પરિવિઆલણે દોસા । તે પુણ નિદિઠસમઠ વિજયં સચ્ચે વ અલિણ વા ॥ ૨૮ ॥ દવ્વઠિઅવત્તવં સચ્ચં સચ્ચેણ નિચ્ચમવિ અપ્પં ।
 આરહ્વો અવિજાગો પજ્જવવત્તવમગ્ગો અ ॥ ૨૯ ॥ સો પુણ સમાસત્તં ચિઅ વંજણનિઅત્તં અ અઘ્ઠનિઅત્તં અ । અઘ્ઠગત્તં અ
 અજિન્નો જહ્અવો વંજણવિગપ્પો ॥ ૩૦ ॥ એગદવિ અમ્મિ જે અઘ્ઠપજ્જવા વયણપજ્જવા વા વિ । તીઆણાગયજ્જુઆ તાવશ્ચં તં

आणं जावंतविसेसपक्काया ॥ ४७ ॥ रुवाइपक्कावा जे देहे जीवदविअम्मिसुद्धंमि । ते अन्नोन्नाणुगया पन्नवणिज्जा जवहंमि ॥ ४८ ॥ एवं एगे आया एगे दंमो अ होइ किरिआए । करणविसेसेण य तिविहजोगसिद्धी उ अविरुद्धा ॥ ४९ ॥
 नय बाहिरुत्तं जावे अग्निंतरुत्तं अ अग्नि समयंमि । नोइंदिअं पुण पकुच्च होइ अग्निंतरो जावो ॥ ५० ॥ दव्विअस्स आया
 बंधइ कम्मं फलं च वेएइ । विअस्स जावमेत्तं न कुणइ नय को वि वेएइ ॥ ५१ ॥ दविअस्स जो चेव कुणइ सो चेव
 वेअइ निअमा । अन्नो करेइ अन्नो परिजुंजइ पक्कावनयस्स ॥ ५२ ॥ जं वयणिज्जविअप्पा संजुज्जंतंसे होंति एएसु । सा
 समयपन्नवणा तिब्बयरासायणा अन्ना ॥ ५३ ॥ पुरिसज्जायं तु पकुच्च जाणुत्तं पन्नविज्ज अन्नयरं । परिकम्मणानिमित्त
 दाएहा सो विसेसं पि ॥ ५४ ॥
 ॥ नयकंरं सम्मत्तं ॥ १ ॥

जं सामन्नग्गहणं दंसणमेअं विसेसिअं नाणं । दोह्वि णयाण एसो पामेकं अन्नपक्काउत्तं ॥ १ ॥ दव्विउत्तं वि होऊण
 दंसणे पक्कावउत्तं होइ । उवसमिआइजावं पकुच्च नाणे उ विवरीअं ॥ २ ॥ मणपक्कावनाणंतो नाणस्स य दंसणस्स य
 विसेसो । केवलनाणं पुण दंसणं ति नाणं निअसमाणं ॥ ३ ॥ केइ जणंति जइआ जाणइ तइआ ण पासइ जिणो ति ।
 मुत्ति (सुत्त) मवलंवमाणा तिब्बयरासायणाजीरू ॥ ४ ॥ केवलनाणावरणस्कयजायं केवलं जहा नाणं । तह दंसणं पि
 जुज्जइ निअआवरणस्कए संते ॥ ५ ॥ जन्नइ खीणावरणे जइ (ह) मइनाणं जिणे न संजवइ । तह खीणावरणिजो

सिद्धसने०
कृता
॥ ३० ॥

विसेसजं दंसणं नञ्चि ॥ ६ ॥ सुत्तंमि चेव साई अवज्जवसिअं ति केवलं जणिअं । सुत्तासायणजीरुहिं तं पि दव्वट्ठियं
होइ ॥ ७ ॥ संतंमि केवले दंसणंमि नाणस्स संजयो नञ्चि । केवलनाणंमिअ दंसणस्स तम्हा सनिहणाई ॥ ८ ॥ दंसणनाणा-
वरणरक्खए समाणंमि कस्स पुव्वयरं । होज्ज समं उप्पाजं हंदि दुवे नञ्चि उवउंगा ॥ ९ ॥ जइ सबं सायारं जाणइ सबस-
मएण सबन्नू । जुज्जइ सया वि एवं अहवा सबं न याणाइ ॥ १० ॥ परिसुद्धं सागारं अविअत्तं दंसणं अणागारं । नय
खीणावरणिज्जे जुज्जइ सविअत्तमविअत्तं ॥ ११ ॥ अदिठं अन्नायं केवली एव जासइ सया वि । एगसमएण हंदी वयण-
विअप्पो न संजवइ ॥ १२ ॥ अन्नायं पासंतो अदिठं च अरहा विआणंतो । किं जाणइ किं पासइ कह सबन्नू त्ति वा
होइ ॥ १३ ॥ केवलनाणमणंतं जहेव तह दंसणं पि पन्नत्तं । सागारग्गहणाहिअनिअमपरित्तं अणागारं ॥ १४ ॥ जन्नइ
जह चउनाणी जुज्जइ निअमा तहेव एअं पि । जन्नइ न पंचनाणी जहेव अरहा तहेअं पि ॥ १५ ॥ पन्नवणिज्जा जावा
समत्तसुअनाणदंसणा विसजं । उहिमणपज्जवाण उ अन्नोन्नविलरक्खणो विसजं ॥ १६ ॥ तम्हा चउविजागो जुज्जइ न उ नाण-
दंसणजिणाणं । सयलमणावरणमणंतमरक्खं केवलं नाणं ॥ १७ ॥ परवत्तवयपरक्का अविशिष्टा तेसु तेसु सुत्तेसु । अन्नगई
य उ तेसिं विअंजणं जाणउं कुणई ॥ १८ ॥ जेण मणोविसयगयाण दंसणं नञ्चि दव्वजायाणं । तो मणपज्जवनाणं निअमा
नाणं तु निदिठं ॥ १९ ॥ चरकुअचरकुअवहिकेवलाण समयंमि दंसणविगप्पो । परिपमिआ केवलनाणदंसणा तेण ते
अन्ना ॥ २० ॥ दंसणमोग्गहमेत्तं घटो त्ति निवत्तणा हवइ नाणं । जह एव केवलाणं विसेसणं एत्तिअं चेव ॥ २१ ॥
दंसणपुवं नाणं नाण निमित्तं तु दंसणं नञ्चि । तेण सुविणिञ्चिआमो दंसणनाणे ण अन्नत्तं ॥ २२ ॥ जइ उग्गहमित्तं

सम्मत्तिसू०

॥ ३० ॥

दंसणमिति मन्नसि विसेसिअं नाणं । मइणाणमेव दंसणमेवं सइ होइ आवन्नं ॥ २३ ॥ एवं सेसिंदिअदंसणेषु नियमेण
होइ नय जुत्तं । अह तन्न नाणमेत्तं धिप्पइ चरकुम्मि वि तहेव ॥ २४ ॥ नाणं अप्पुठे अविसए अ अन्नंमि दंसणं होइ ।
मोत्तूणं लिंगं जं अणागयाईअविसएसु ॥ २५ ॥ मणपज्जवनाणं दंसणं ति तेणेव होइ नय जुत्तं । जन्नइ नाणं नोइदिअं
ति न घमादळं जह्मा ॥ २६ ॥ मइसुअनाणनिमित्तो उन्नमन्ने होइ अन्नउवलंजो । एगयरंमि वि तेसिं न दंसणं दंसणं
कत्तो ॥ २७ ॥ जं अप्पुठा जावा उहीनाणस्स हुंति पच्चस्का । तम्हा उहीनाणे दंसणसदो वि उवउत्तो ॥ २८ ॥ जं
पच्चस्कगहणं जणंति सुअनाणसंसिआ अन्ना । तम्हा दंसणसदो न होइ सयलो वि सुअनाणे ॥ २९ ॥ जं अप्पुठे जावे
जाणइ पासइ अ केवली निअमा । तम्हा तं नाणं दंसणं च अविसेसळं सिद्धं ॥ ३० ॥ साईअपज्जवसिअं वि दो वि ते
ससमयळं हवइ एवं । परतिविअवत्तवं च एगसमयंतरुप्पाळं ॥ ३१ ॥ एवं जिणपन्नत्ते सहहमाणस्स जावळं जावे । पुरि-
सस्साजिणिवोहे दंसणसदो हवइ जुत्तो ॥ ३२ ॥ सम्मन्नाणे निअमेण दंसणं दंसणे उ भइअवं । सम्मन्नाणं च इमं ति
अन्नं होइ उववन्नं ॥ ३३ ॥ केवलनाणं साई अपज्जवसिअं ति दाइअं समए । नत्तिअमेत्तो बूणो केइविसेसं न इहंति ॥ ३४ ॥
जे संघयणाईआ जवत्थकेवलिविसेसपज्जाया । ते सिद्धमाणसमयंमि होंति विगइं तळं होइ ॥ ३५ ॥ सिद्धत्तणेण य पुणो
उप्पन्नो एस अन्नपज्जाळं । केवलजावं तु पकुच्च केवलं दाइअं समए ॥ ३६ ॥ जीवो अणाइनिहणो केवलनाणं तु साअ-
माणंतं । इअ घोरंमि विसेसे कह जीवो केवलं होइ ॥ ३७ ॥ तम्हा अन्नो जीवो अन्ने नाणाइपज्जवा तस्स । उवसमिआ-
ईल्लरकणविसेसळं के वि इहंति ॥ ३८ ॥ अह पुण पुवपउत्तो अन्नो एगंतपरकपन्निसेहे । तह वि उदाहरणमिणं ति हेउ-

सिद्धसेन०

कृता

॥ ३१ ॥

परिजोअणं वोढं ॥ ३९ ॥ जह कोइ सठिवरिसो तीसइवरिसो नराहिवो जो उ । उजयव जायसहो वासविजागं विसे-
सेइ ॥ ४० ॥ एवं जीवहविअं अणाइनिहणमविसेसिअं जम्हा । रायसरिसो उ केवलि पज्जाउं तस्स सविसेसो ॥ ४१ ॥
जीवो अणाइनिहणो जीव ति अ निअमउं न वत्तवो । जं पुरिसाउअ जीवो देवाउअ जीविअविसिणो ॥ ४२ ॥ संखि-
ज्जमसंखिज्जं मणंतकप्पं च केवलं नाणं । तह रागदोसमोहा अन्ने वि अ जीवपज्जाया ॥ ४३ ॥ जीवकंरुयं सम्मत्तं ॥ ४४ ॥

सामन्नंमि विसेसो विसेसपरके अ वयणविन्नासो । दवपरिणामममेत्तं दाएइ तयं व निअमेइ ॥ १ ॥ एगंतनिविसेसं
एगंतविसेसियं च वयमाणो । दवस्स पज्जावे पज्जावा य दविअं निअत्तेइ ॥ २ ॥ पच्चुप्पन्नं जावं विगयजविस्सेहिं जं
समाणेइ । एअं परुच्च वयणं दवंतरनिस्सिअं जं च ॥ ३ ॥ दवं जहा परिणयं तहेव अत्ति ति तंमि समयंमि ।
विगयजविस्सेहि उ पज्जावेहिं जयणा विजयणा वा ॥ ४ ॥ परपज्जावेहिं असरिसगमेहिं निअमेण निच्चमवि नत्ति ।
सरिसेहि विवजणउं अत्तीणं पुण उपज्जाए ॥ ५ ॥ पच्चुप्पन्नंमि वि पज्जायंमि जयणागइं परुइ दवं । जं एगगुणाईअ
अणंतकप्पा गमविसेसा ॥ ६ ॥ कोवं उप्पायंतो पुरिसो जीवस्स कारउं होइ । तत्तो विसए अबो परंमि सयमेव
जइअवो ॥ ७ ॥ रुवरसगंधफासा असमाणगहणदरक्का जम्हा । तम्हा दवाणुगया गुण ति ते केइ इत्थंति ॥ ८ ॥
दूरे ता अन्नत्तं गुणसहे चेव जावपारिद्धं । जं पज्जावाहि(इ)उं होज पज्जावे चेव गुणसन्ना ॥ ९ ॥ दो पुण नया जगवया
दवठिअपज्जावठिआ निअया । एत्तो अ गुणविसेसो गुणठिअनउं वि जुज्जंतो ॥ १० ॥ जं च पुण अरहया तेसु तेसु
सुत्तेसु गोअमाईणं । पज्जावसत्ता निअया वागरिआ तेण पज्जाया ॥ ११ ॥ परिगमणं पज्जाउं अणेगकरणं गुणो ति

सम्मत्तिसू

॥ ३१ ॥

एगद्धा । तह वि न गुणो ति जन्नइ पज्जवनयदेसणं जम्हा ॥ १२ ॥ जंपंति अञ्चि समए एगगुणो दसगुणो अणंतगुणो ।
रूवाइपरिणामो जन्नइ तम्हा गुणविसेसे ॥ १३ ॥ गुणसद्धमंतरेणावि तं तु पज्जवविसेससंखाणं । सिद्धइ नवरं संखा न
सन्नधम्मो तइ गुणोत्ति ॥ १४ ॥ जह दससु दसगुणंमि एगंमि दसत्तणं समं चेव । अहिअंमि अ गुणसहे तहेव एअं पि
दब्बं ॥ १५ ॥ एगंतपस्कवाउं जो पुण दबगुणजाइजयणंमि । अह पुवं पम्भिकुत्ते उ आहरणमेत्तमेयं ति ॥ १६ ॥ पिअ-
पुत्तमित्तज्जयज्जाळणं एगपुरिससंबंधो । न य सो एगस्स पिउ ति सेसयाणं पिआ होइ ॥ १७ ॥ जह संबंधविसिन्धो सो
पुरिसो पुरिसज्जावनिरइसउं । तह दबमिंदिअगयं रूवाइविसेसणं लहइ ॥ १८ ॥ होज्जाहि डुगुणमदुरं अणंतगुणकालयं च
जं दबं । न हु रुहरउं महद्धो व होइ संबंधउं पुरिसो ॥ १९ ॥ जन्नइ संबंधवसा जइ संबंधित्तणं अनुमतं ते । तणुसंब-
धविसेसं संबंधिविसेसणं सिद्ध ॥ २० ॥ जुज्जइ संबंधवसा संबंधिविसेसणं न पुण एअं । नयणाइविसेसकउं रूवाइविसेस-
परिणामो ॥ २१ ॥ जन्नइ विसमपरिणयं कह एअं होहि इत्तिउवणीअं । तं होइ परनिमित्तं न वत्ति नद्धि एगंतो ॥ २२ ॥
दवस्स ठिई जस्स वि गमा य गुणलालणं तु वत्तवं । एअं सइ केवल्लिणो जुज्जइ तं नो उ दविअस्स ॥ २३ ॥ दबद्धंतर-
ज्जआ मुत्ता मुत्ता व ते गुणा होज्जा । जइ मुत्ता परमाणू नद्धि अ सुत्ते सुअग्गहणं ॥ २४ ॥ सीसमईविट्ठारणमित्तत्थोयं कउं
समुद्धावो । इहरा कहामुहं चेव नत्थि एवं ससमयंमि ॥ २५ ॥ न वि अञ्चि अन्नवाउं न वि तवाउं जिणोवएसंमि । तं
चेव य मन्नंता अवमणंता न याणंति ॥ २६ ॥ जयणा वि हु जइअवा जह जयणी जयइ सबदवाइं । एवं जयणानिअमो
अ होइ समयाविरोहेणं ॥ २७ ॥ निअमेण सद्धंतो ठक्काए निअमउं न सद्धइ । हंदीअपज्जवेसु वि सद्धणा होइ

सिद्धसेन

कृता

॥ ३२ ॥

अविजत्ता ॥ २० ॥ गइपरिणयं गइ चेव केइ निअमेण दंविअमिहंति । तं पि अ उट्ठगइअं तहा गइ अन्नहा अगइ ॥ २१ ॥ गुणनिवृत्ति व सन्ना एवं वहणादत्तं वि दह्वा । जं तु तहा पन्निस्सिद्धं दहमदवं तहा होइ ॥ २२ ॥ कुंजो न जीवदविअं जीवो वि न होइ कुंजदविअं ति । तम्हा दो वि अदविअं अन्नोन्नविसेसिआ होंति ॥ २३ ॥ उप्पात्तं हु विगप्पो पत्तगजणित्तं अ विस्ससा चेव । तन्न उवजोगजणित्तं समुदयजणित्तं अ थिरसुद्धो ॥ २४ ॥ साजावित्तं समुदयकत्तं व एगंतित्तं व होज्जाहि । आगासाईआणं तिण्हं परपच्चत्तं निअमा ॥ २५ ॥ विगमस्स वि एस विही समुदयजणिअंमि सो उ पुविगप्पो । समुदयविभागमेत्तं अत्तंतरजावगमणं च ॥ २६ ॥ तिन्नि व उप्पायाई अजिन्नकाला य जिन्नकाला य । अत्तंतरं अणत्तंतरं च दविआहिं नायवा ॥ २७ ॥ जो आकुंचणकालो सो चेव पसारिअस्स नो जुत्तो । तेसुं पन्निवत्ती वि अ विगमे कालंतरं नत्ति ॥ २८ ॥ उप्पज्जमाणकालं उप्पन्नं ति विगयं विगहंति । दविअं पन्नवयंतो तिकालविसयं विसेसेइ ॥ २९ ॥ दवंतरसंजोआहिं के वि दविअस्स दिति (विंति) उप्पायं । उप्पायत्ता कुसला विजागजाई न इहंति ॥ ३० ॥ अणुअत्तएहिं आरद्धदवे तिअणुअं ति निहेसो । तत्तो अ पुण विजत्ते अणुत्ति जात्तं अणु होइ ॥ ३१ ॥ बहुआण एगसहे जइ संजोगाण होइ उप्पात्तं । नणु एगविजागंमि वि जुज्जइ बहुआण उप्पात्तं ॥ ३२ ॥ एगसमयंमि एगदविअस्स बहुआ वि हुंति उप्पाया । उप्पायसमा विगमा विइत्तं उस्सगत्तं निअमा ॥ ३३ ॥ कायमणवयणकरिआरूवाइगइविसेसत्तं होइ । संजोअजेअत्तं जाणतो वि दविअस्स उप्पात्तं ॥ ३४ ॥ पुविहो धम्मावात्तं अहेत्तवात्तं अ हेत्तवात्तं अ । तन्न उ अहेत्तवात्तं जविआजविआदत्तं जावा ॥ ३५ ॥ जवित्तं सम्महंसणनाणचरित्तपन्निवत्तिसंपन्नो । निअमा पुरकंत-

सम्मत्तिसू

॥ ३२ ॥

विअत्तिलस्कणं हेउवायस्स ॥४४॥ जो हेउवायपरकंमि होइउ (हेतुउं) आगमे अ आगमिउं । सो समए पन्नत्तो सिअंतवि-
 राहउं अन्नो ॥ ४५ ॥ परिसुअो नयवाउं आगममेत्तन्नसाहउं जणिउं । सो चेव दुन्नयिणो दोषि वि परके विहम्ममे वि॥४६॥
 जावइआ वयणपहा तावइआ चेव हुंति नयवाया । जावइआ नयवाया तावइया चेव परसमया ॥ ४७ ॥ जं काविलं
 दरिसणं एवं दव्विअस्स वत्तवं । सुअोअणतणयस्स उ परिसुअो पज्जवविगण्णो ॥४८॥ दोहिं वि नएहिं नीअंसन्नमलूण
 तह वि मिन्नत्तं । जं सविसयपहाणत्तणेण अन्नोन्ननिरविरका ॥ ४९ ॥ जे संतवावदोसे सको तूआवयत्ति संखाणं ।
 संखाय अ सवाए तेसिं सवे वि ते सच्चा ॥५०॥ ते उ जयणावणीआ सम्महंसणमणुत्तरं होंति । जं जविदोस्क (स) वि-
 मुस्कं दो वि न पूरंति पामिकं ॥ ५१ ॥ नञ्चि पुढवीविसिचो घमो त्ति जं तेण जुज्जइ अणुन्नो । जं सु ए (पुण) घमो त्ति पुवं
 न यासि पुढवी तउं अन्नो ॥ ५२ ॥ कालो सहावनिअउं (इ) पुवगयं पुरिसकारणेगंता । मिन्नत्तं तं चेव उ समासउं होंति
 सम्मत्तं ॥५३॥ नञ्चि न निच्चो न कुणइ कयं न वेएइ नञ्चि निबाणं । मोरकोवाउं नञ्चि उ भम्मिन्नत्तस्स गाणाइं ॥ ५४ ॥
 अञ्चि अविणासधम्मा करेइ वेएइ अञ्चि निबाणं । मोरकोवाउं अञ्चि उ उ संमत्तस्स गाणाइं ॥ ५५ ॥ साहंमउं व अञ्चं
 साहिज्ज परो विहम्मउं वा वि । अन्नोन्नं पमिकुछ दोन्नि वि एए असवाया ॥ ५६ ॥ दव्विअवत्तवं सामन्नं पज्जवस्स य
 विसेसो । एए समोवणीआ विज्जवायं विसेसंति ॥ ५७ ॥ हेउविसउंवणीअं जह वयणिज्जं परो निअत्तेई । जइ तं
 तहा पुरिअो दायंतो केण जिपंतो ॥ ५८ ॥ एगंतासअूअं सअूअं णिञ्चिअं च वयमाणो । लोइअपरिअयाणं वयणिज्जपहे
 परुइ वाई ॥ ५९ ॥ दवं खेत्तं कालं जावं पज्जायदेससंजोगे । जेअं च पकुच्च समा जावाणं पन्नवणपज्जा ॥ ६० ॥ पामे-

सिद्धसेन०

कृता

॥ ३३ ॥

कनयपहगयं सुत्तं सुत्तधरसवसंतुछ । अविकोविअसामञ्जा जहागमविजागपन्निवत्ती ॥ ६१ ॥ सम्मदंसणमिणमो सयल-
समत्तवयणिज्जनिहोसं । अबुकोसविण्णञ्जा सदाहमाणा विणासंति ॥ ६२ ॥ न हु सासणजत्तीमेत्तण्ण सिद्धतजाणत्तं होइ ।
न विआणत्तं अ निअमा पन्नवणानिद्धितं नाम ॥ ६३ ॥ सुत्तं अन्नमिमेणं न सुत्तमित्तेण अन्नपन्निवत्ती । अन्नगई वि अ
नयवायगहणत्तीणा दुरहिगम्मा ॥ ६४ ॥ तम्हा अहिगयसुत्तेण अन्नसंपायणंमि जइअव । आयरिअथेरहन्ना हंदि पहाणं
विलंबंति ॥ ६५ ॥ जह जह बहुस्सुत्तं सम्मत्तं अ सीसगणसंपरिवुमो अ । अविणिद्धत्तं अ समए तह तह सिद्धतपन्नि-
णीत्तं ॥ ६६ ॥ चरणकरणप्पहाणा ससमयपरसमयमुक्कवावारा । चरणकरणस्स सारं निद्धयसुद्धं न याणंति ॥ ६७ ॥ नाणं
किरिआरहिअं किरिआमिच्चं च दो वि एगंता । असमञ्जा वाएत्तं जम्ममरणदुक्कमाज्जाइ ॥ ६८ ॥ जेण विणा लोगस्स वि
ववहारो सबहा न निव्वइ । तस्स जुवणेकगुरुणो नमो अणेगंतवायस्स ॥ ६९ ॥ जहं मिद्धदंसणसमूहमइअस्स अमय-
सायस्स । जिणवयणस्स जगवत्तं संविग्गसुद्धाहिगम्मस्स ॥ ७० ॥

॥ इति दुष्पमाश्यामासमयसमुद्भूतविततमोहतिमिरजरतिरस्करणतरुणतरणिसमश्रीसिद्धसेनदिवाक-
राचार्यविरचितं श्रीसंमतिसूत्रं समाप्तमिति ज्ञम् ॥

संमतिसू०

॥ ३३ ॥